XXI. évfolyam 52. szám Ára: 1 forint 1965. december 30

Ludas Matyi

Reméljük a jövő évben is lesz:

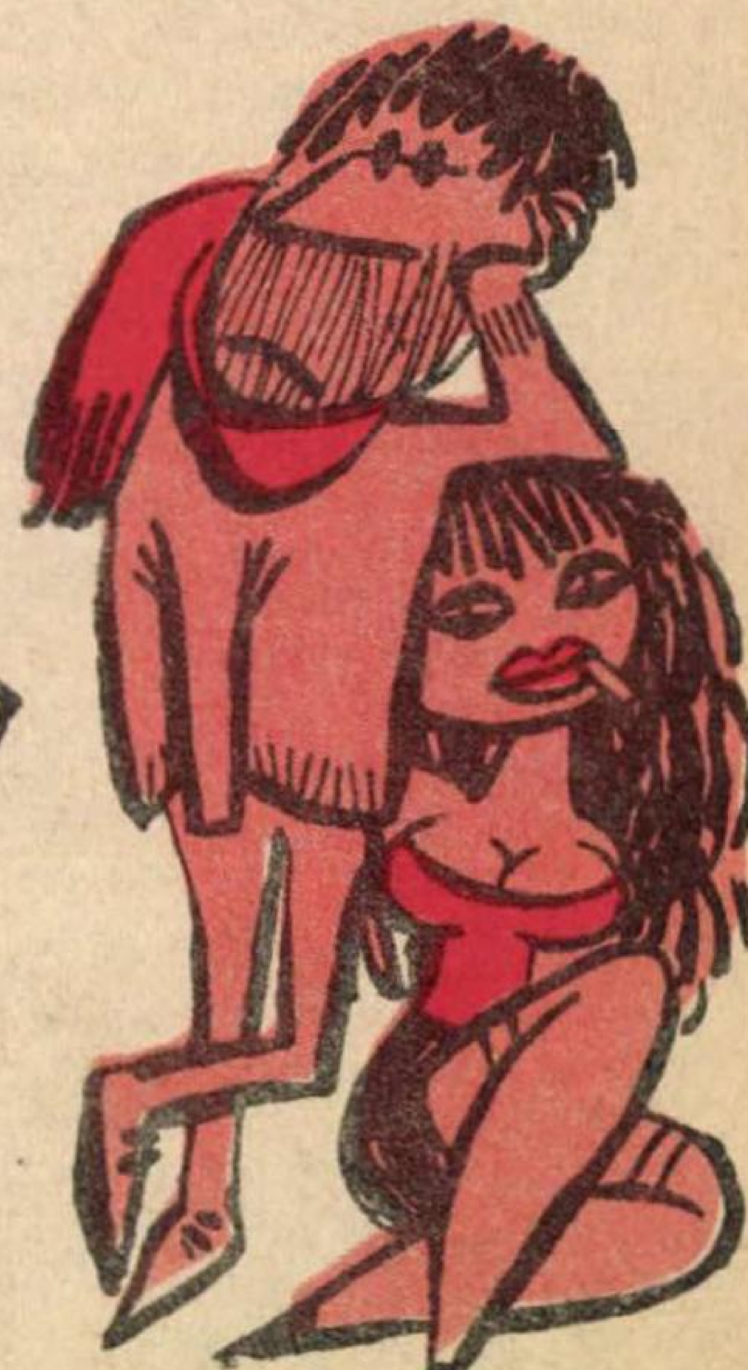

mert akkor mi nem maradunk munka nélkül

Pusztai Pál rajza

Mit jósolnak az új évre?

Őszintén remélem, hogy a tudomány az elkövetkező esztendőben is rohamléptekkel fog továbbhaladni diadalútján. Bár nem vagyok híve a minden alapot nélkülöző találgatásoknak, bízom benne, hogy néhány, immár elavultnak látszó teória az elméletek szemétdombjára kerül, átadva helyét új, frissebb ideáknak, olyanoknak, amelyek előmozdítják az egyetemes fejlődést.

Így például könnyen elképzelhető, hogy végre sikerül valakinek hitelt érdemlően bebizonyítania, hogy a Föld gömbölyű.

Ez a dolog nem csupán eszmei jelentőséggel bír, hanem igen komoly gyakorlati következményei lehetnek, amelyek többek között forradalmasítják a hajózást. Ha ugyanis a Föld gömbölyű, akkor Indiát nem csak Afrika hosszadalmas és veszélyes körülvitorlázása árán lehet elérni, hanem sokkal, de sokkal egyszerűbb módon is.

Az Atlanti-óceánon mindig nyugat felé kell tartani, egészen addig, amig a matróz földet nem jelez az árbockosárból!

Tudom, fejtegetéseim annyira merészek, hogy sokak számára ma még fantasztikusnak, sőt, naivnak hatnak. Ezeknek csak azt mondhatom, a boldogult Püthagoraszt is tökrészegnek hitték, amikor először jelentette ki, hogy derékszögű háromszög fennforgása esetén a befogók négyzetének összege pont az átfogó négyzetével egyenlő.

Dalmáth Ferenc

Azt jósolom 1966-ra, hogy Johnson katonai szolgálatot teljesít Vietnamban, McNamara politikai menedékjogot kér az északvietnami hatóságoktól, Nagy-Britannia csapatokat küld Rhodesiába, valószínűleg az Arsenalt és a Tottenham Hotspurt, De Gaulle nyilatkozatban szögezi le, hogy nemcsak a következő, de még az azután következő elnökválasztáson is elindul, Erhard kancellár kijelöli utódát Adenauer személyében, a német revansisták megfelelő gazdasági feltételek mellett hajlandók lemondani Kijevről, a három laoszi herceg lemond rangjáról, Csombe és Mobutu kolostorba vonul, Brazíliában civilpuccsot hajtanak végre, a könyvelők veszik át a hadsereget, és rendes állapotot hirdetnek ki, nálunk a paradicsomhiányt grönlandi importparadicsommal enyhítik, a bürokrácia elleni beadványokhoz csatolandó mellékletek számát 30-ról 27-re szállítják le, a tsz-ekben dolgozók megfiatalítására hathatós gerontológiai intézkedéseket tesznek, a magyar irodalomban mennyiségi ugrás várható, a villamosok és autóbuszok túltömöttségét országos soványító kúra bevezetésével enyhítik, alkatrészhiány miatt elhalasztják az első magyar űrrakéta fellövését, teljesen megszűnnek az üzemi lopások.

De lehet, hogy tévedek.

Feleki László

Tudományos megalapozottság nélkül nem lehet megnyugtatóan jósolni. Felkerestem tehát Szilvia nénit, a jól ismert jósnőt, és arra kértem, legyen segítségemre. A derék és éltes hölgy nagy megértéssel fogadott, jó tanácsokkal látott el, s most az esti félhomályban Szilvia néni asztalánál ülök és belebámulok a kávézaccba. (Ő is ebből szokott jósolni!) Máris látom a jövőt.

A vezetők vezetnek, de jól vezetnek. A dolgozók dolgoznak, de jól dolgoznak. Áthatja őket a közérdek szolgálata és az önzetlenség. Senki sem azt kérdezi elsősorban, hogy „mennyit lehet keresni". Ezt csak másodsorban kérdezi.

Megszűnik a sikkasztás, a csalás, a társadalmi tulajdon megkárosítása és más hasonló visszaélés. A rendőrség, az ügyészség és a bíróságok fölöslegessé válnak. Teljes személyi állományukat más munkaterületre fogják irányítani.

A házasság intézménye örvendetes virágzásnak indul. Nem lesz többé válás, növekszik a gyermekszaporulat. Megszűnik a kettős nevelés: a szülő a gyereknek, a gyerek a szülőnek, a férj a feleségnek, a feleség a férjnek mindig csak a tiszta igazat mondja.

Megnyerjük az 1966-os futball világbajnokságot. Baróti marad!

Még sok mindent látok a jövőből, de át kell adnom a helyet Szilvia néninek, hogy most már ő nézhessen a kávézaccba, mert kezdődik az esti fogadóórája.

Földes György

Jóslatok közt szólni talán
Arról se lesz káros,
Hogy miképpen közeledik
Falu és a város.

Most is lesz majd téesz-tag,
Ki Pesthez közeg hévvel
És falun a tagság újra
Vénebb lesz egy évvel.

Újságok majd riportoznak
. . . Beszéljen a helyszín!
Mert, ha Pestre jön a falu
Nem lesz túró, tejszín.

Viszont akkor így kiálthat
A pesti, ha hetyke:
— Készen jön a szaporulat,
Nem gond már az egyke!

Fülöp György

Az új esztendőben hazánk lakossága 327 082 fővel növekszik. Ebből a családtervezés nyomán 217 454 újszülött lesz, 109 628 pedig külföldről hazatért felnőtt magyar. (Az adatok pontosságáért a házaspárok, az AB-bizottságok stb. felelnek.)

Az új esztendőben a férjek részére kijárási tilalmat rendelnek el este 22 órától reggel 6-ig. Ezen idő alatt kötelesek odahaza, feleségük mellett tartózkodni. (Kivétel: éjszakai műszak, elsősegélynyújtás stb.)

Hatásos intézkedéseket tesznek az eltartási szerződések körüli visszaélések ellen. A jövőben 24 évnél idősebb ember nem köthet eltartási szerződést, mert a lakásba beköltöző házaspár zaklatásai ellen idősebb ember már nem tud védekezni. A családi élet tisztaságának érdekében bevezetik a pellengért. A családját elhanyagoló családfőt pellengérre állítják. Az igényekre való tekintettel kisiparosok több százezer pellengér gyártását kezdik meg.

Mindent együttvéve, a kedvező intézkedések miatt 1966-ban igazán érdemes lesz családot alapítani, melyhez néhányan talán már szilveszterkor hozzáfognak.

Galambos Szilveszter

Amióta hozzá láttam az 1966-ra szóló világ-jóslatom előkészületeihez, egyik kudarc a másik után ér.

Egész Pesten nem lehet kristálygömböt kapni, hogy abból olvashatnám ki a jövendőt.

Hiába kísérleteztem viasz-öntéssel is. A sárga padlóbeeresztő massza olvasztáskor olyan pokoli bűzt árasztott, hogy az egész háznak elment a kedve a jövőtől.

Félnapokat töltöttem a cúgos Dunaparton, hogy profétikus szempontból tanulmányozzam a madarak röptét. Mindössze egyetlen sirályféle baromfit vettem észre, de azt sem a levegőben. Úszó jégtábla szélén csücsült, időnként rám bámult, aztán gúnyosan felkacagott.

Szereztem egy öreg álmoskönyvet, hátha az álmaim megfejtése révén némi információhoz jutok az új esztendőt illetően. Volt is ilyen, de sajnos, nem általános érvényű, csak az én személyes jövőmet tárta fel. Tudniillik, hogy jövőre földbirtokot és bérházat örökölök.

Próbálkoztam volna a jövendölésnek azzal az ősi fajtájával is, mely elhunyt állatok belső részeinek elrendeződéséből von le messzemenő következtetéseket. A mi konyhánkban honos mirelitcsirke azonban már előre ki volt szerelve.

Ilyen körülmények között csak annyit szögezhetek le biztosan: a jósszakmának nálunk már nincs jövője.

Kürti András

1966-ban szép, hosszú nyarunk lesz...

(Idáig jutottam a jóslásban, amikor kialudt a pipám, és rájöttem, hogy nincs gyufám, amivel rágyújthatnék.)

... de vasárnaponként esni fog.

(Az egész házban nincs gyufa.)

Eső lesz és szél, és orkán, és tájfun, és ciklon...

(Találtam egy szál gyufát.)

... de csak egy-két vasárnap. A többi vasárnapokon mindig gyönyörű strandidő lesz... A nemzetközi politikában enyhülés várható.

(Úgy látszik, sokat dohányoztam, megfájdult a gyomrom.)

Az enyhülés azonban nem tart sokáig...

(A pipa sem ízlik már. Lehet, hogy éhes vagyok?)

... az ellentétek ismét kiújulnak.

(Megjött a feleségem. Finom vacsorát hozott.)

Borúlátásra azonban nincsen semmi okunk. Az ellentétek kisvártatva elsimulnak...

(A feleségem rámszól, miért csinálok ilyen nagy rendetlenséget.)

... majd ismét vészjósló fellegek borítják el a nemzetközi horizontot...

(Elmeséli, hogy az egyik írásom nagyon tetszett a kollégáinak.)

... de ezek a felhők eloszlanak végül.

(Megszámolom, hány sort írtam eddig. Hopp, hiszen én már készen is vagyok! Többet nem írhatok.)

Tehát bizakodva tekinthetünk a jövőbe.

Mikes György

Az egyszemélyi jóslással járó felelősségtől húzódozva lementem az utcára, és „Fél percre öné a körkérdés!" felkiáltással megállítottam a járókelőket. Íme, a válaszuk:

Gipsz Ede, pávafarktollstuccoló kisiparos: Leáldozik a maszekoknak, uram! Nem bírjuk a versenyt tovább a szövetkezetekkel, sem árban, sem minőségben. A kisiparosság lesz a társadalom legszegényebb népréteǵe!

Lőcs Boldizsár, a bőségszarudi Bor, Búza, Barackpálinka Tsz brigadérosa: Az lesz a legnagyobb gondunk, hogyan tudjuk rásózni munkaerőfölöslegünket az iparra...

Liliom Lajos, képesített kártyajátékos, alkalmi munkavállaló: A nyár derekán elő kell jegyeztetnem majd magamat, hogy télen egy kis hómunkához jussak.

Merkur Máté, az Ezer Hiánycikk Bolt vezetője: Lehúzzuk a rolót, kartársam! Minden kapható lesz a szaküzletekben: fürdőkád, kokszoskanna, autoszifon, Unipress-főző, lakat, barna cipőkrém...

Három, magát megnevezni nem kívánó férfiú (egy villamoskalauz, egy közértes és egy pincér): Leszállnak rólunk a humoristák...

S hogy végül is mi az én személyes jóslatom?

Annyi csupán: a fentiekből semmi sem fog megvalósulni.

Radványi Barna

A kérdést közvetlen munkatársaimnak továbbítottam. Az alábbi válaszokat kaptam:

Máj munkatárs: Miután vezérigazgatónk nem fogyaszt túlzottan sem alkoholt, sem zsiradékot, bizakodással nézek az új esztendő elé.

Gyomor munkatárs: Fél tucat nikotinmérgezést jósolok. Ha a gyomorégések megszüntetésére egy új technológiai eljárást sikerül bevezetni, úgy nem lesz különösebb baj.

Tüdő főmunkatárs: Attól tartok, hogy jövőre sem fogják üzemegységemet vidékre helyezni.

Szív igazgató helyettes: Érhálózatunk mintegy évi 6—800 izgatószer szállítására rendezkedett be. Az elmúlt évihez hasonló munkafeltételekkel a négy és félmilliós vér-alapot nem fogjuk túllépni.

Szürke velő gyártásvezető: Az előirányozott évi négyszáz humoros írásmű legyártását a jelenlegi rossz nyersanyagellátás mellett nem fogom tudni teljesíteni. Több idegsejtem máris — nyersanyag hiányában — lírai költeményeken dolgozik.

Fog munkatárs: Néhány belső kolléga alighanem még az újév elején eltávozik a vállalat állkapcsából. A hiányt megkíséreljük majd bedolgozókkal pótolni, vagy esetleg túlórában, az étkezési idő felemelésével.

Gerinc munkatárs: Meggyőződésem, hogy vállalatunk sikereken gazdagon, megerősödve és megfiatalodva kerül ki a jövő évből, melyhez hasonló jókat kívánok másoknak is, szíves szolgálatukra.

Somogyi Pál

Szakaszonként sorolom fel figyelemre méltó jóslataimat:

KERESKEDELEM. Minden hiánycikk kapható lesz a piacon, de nem sokáig, mert a közönség gyorsan felvásárolja. Az így keletkező újabb hiányt a kereskedelem az iparra hárítja.

IPAR. A netalán mutatkozó hibákat a kereskedelemre hárítja, mondván, hogy idejében kellett volna szólnia.

MEZŐGAZDASÁG. A diákság falusi munkával tölti a nyarat, ugyanakkor a mezőgazdasági dolgozók feljönnek a fővárosi nyári egyetemekre.

KÖZLEKEDÉS. A gyalogosok részére fenntartott Váci utca példájára, külön utcákat jelölnek ki kizárólag autósok számára. Hadd gorombáskodjanak egymás között.

TELEVÍZIÓ és RÁDIÓ. A tavalyi szilveszteri műsort fogják sugározni. Azt már megszoktuk, könnyebben tudjuk elviselni.

TELEFON. Új ikrek születnek, és ezzel kapcsolatban új háborúságok.

SPORT. Több neves csapatot és még több neves bírót — megvernek. Dél-Amerikában.

Stella Adorján

Valamikor régen az volt a közhit, hogy a jövőbe látni csak kivételes, istenáldotta képességekkel rendelkező egyének tudnak. Táplálták ezt a tévhitet s a maguk zsebére jócskán kihasználták a tömegek jóhiszeműségét a lelkiismeretlen szélhámosok, akik közül nem is egy világhírre is szert tett ily módon. Elég, ha csak Sybillára, Nostradamusra, Pythiára, valamint özvegy Stipek Dezsőnére (Kartács utca 109.) utalok. Ma már, felvilágosult korunkban, a materialista világnézet győzelmének kellős közepén köztudott tény, hogy mindenki tud jósolni, aki akar, a jóslás tudománya nem misztifikáció és hókuszpókuszok dolga immár; a jövőbelátás képessége ma már a legszélesebb tömegeké. Mégis, mi az oka hát annak, hogy oly sok könnyelmű, felelőtlen, s utóbb alaptalannak bizonyuló jóslat lát napvilágot ennek ellenére is? A válasz egyszerű: a dolgozók nem mélyülnek el kellőképpen a jövőben, érthetetlen módon félvállról veszik, minden érdeklődésükkel a jelen felé fordulnak. Jósolnak, jósolnak, de csak ímmel-ámmal, kelletlenül, tessék-lássék alapon. Ez a sajnálatos állapot régi eredetű. Nostradamus még századévekre előre jósolt, ma már tiszteljük azt is, aki meg tudja mondani, hogy mi lesz holnapután. Pedig egy évre előre jósolni nem kunszt. Íme:

1966-ban általában jól fognak alakulni a dolgaink, bár zökkenők és problémák itt-ott még lesznek. Azt sem nehéz megjósolni, hogy milyenek lesznek ezek a problémák. Ezek a problémák átmenetiek lesznek. Sokan kíváncsiak arra, hogy iparunk jövő évi problémái megoldhatók lesznek-e a munka jobb megszervezésével és a munkafegyelem megerősítésével? Erre a kérdésre határozott igennel válaszolhatok. Befolyásolja-e majd a mezőgazdaság termelését a kedvezőtlen időjárás? Igen. És vajon eredménytelenek maradnak-e a nagyüzemi gazdálkodás legfejlettebb módszerei? Nem. Hát a parasztság helytállása meghozza-e a kívánt eredményt? Meg bizony. Lesz-e a felvásárlásban ősszel némi lemaradás? Lesz. És behozzuk-e az év végére? Be.

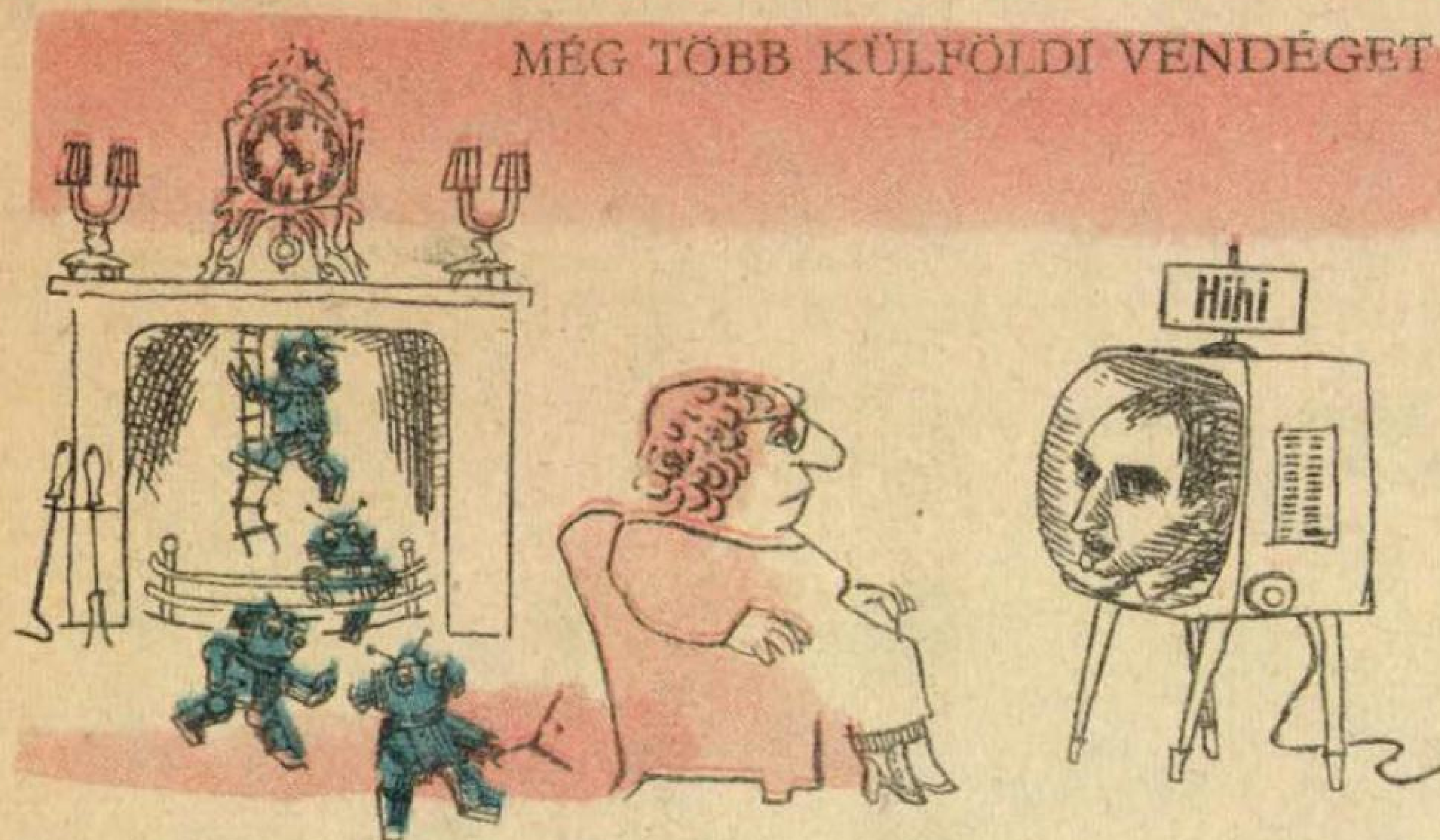
Egyébként — ha véletlenül jövőre ilyenkor nem tartózkodnék a szerkesztőségben — ezt jósolom 1967-re is.

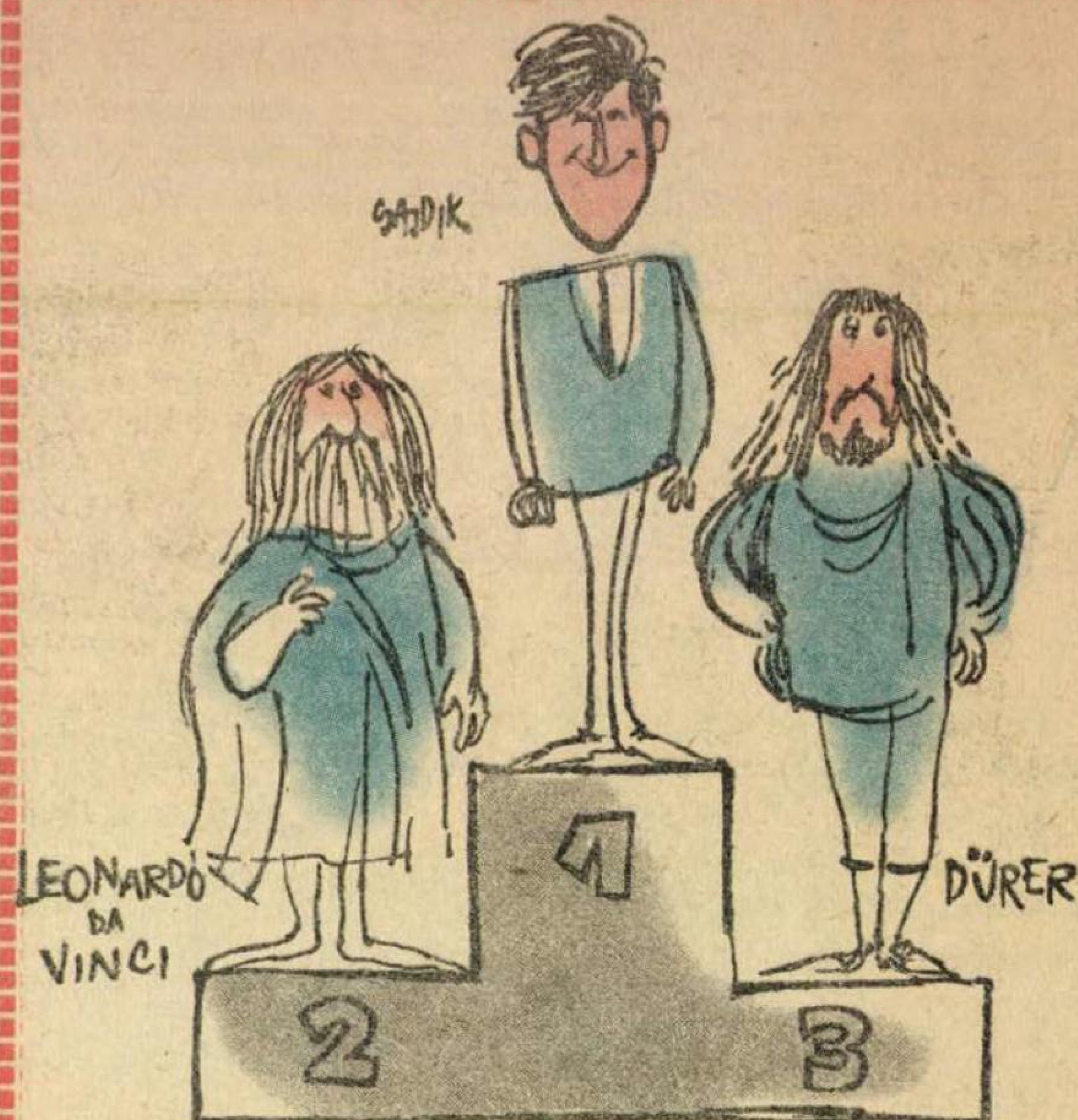
Tabi László

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

MIT JÓSOLNAK AZ ÚJ ÉVRE?

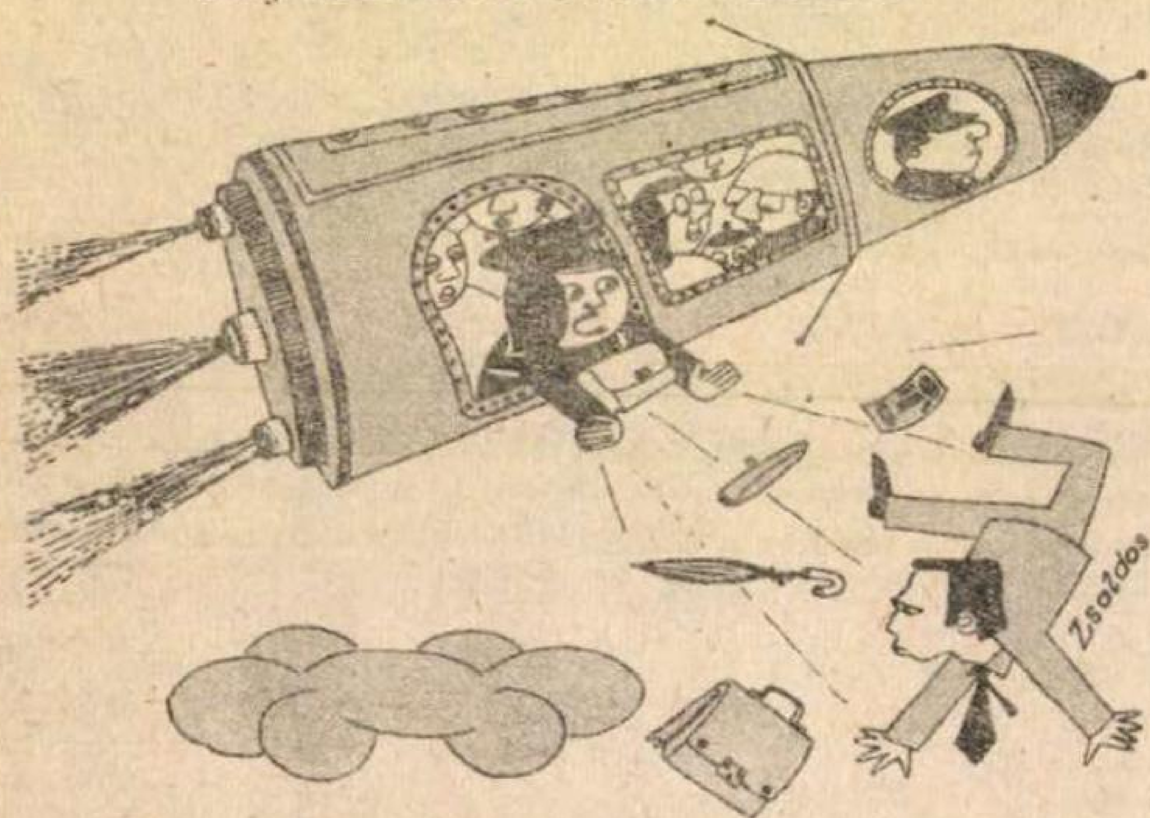
MÉG TÖBB KÜLFÖLDI VENDÉGET

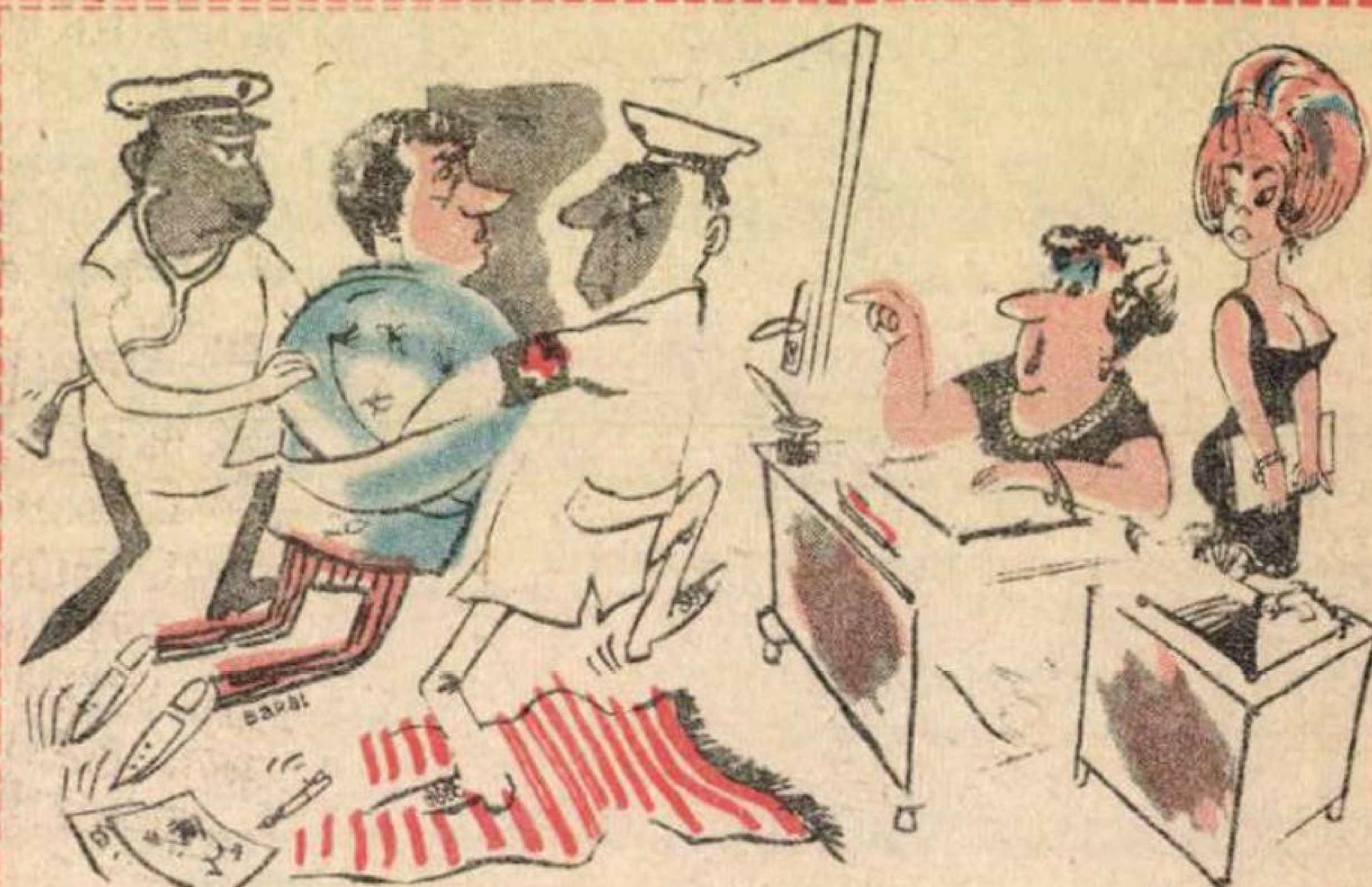

– Megnyerem a képzőművészeti Ki mit tud-ot.

FEJLŐDIK A KÖZLEKEDÉS

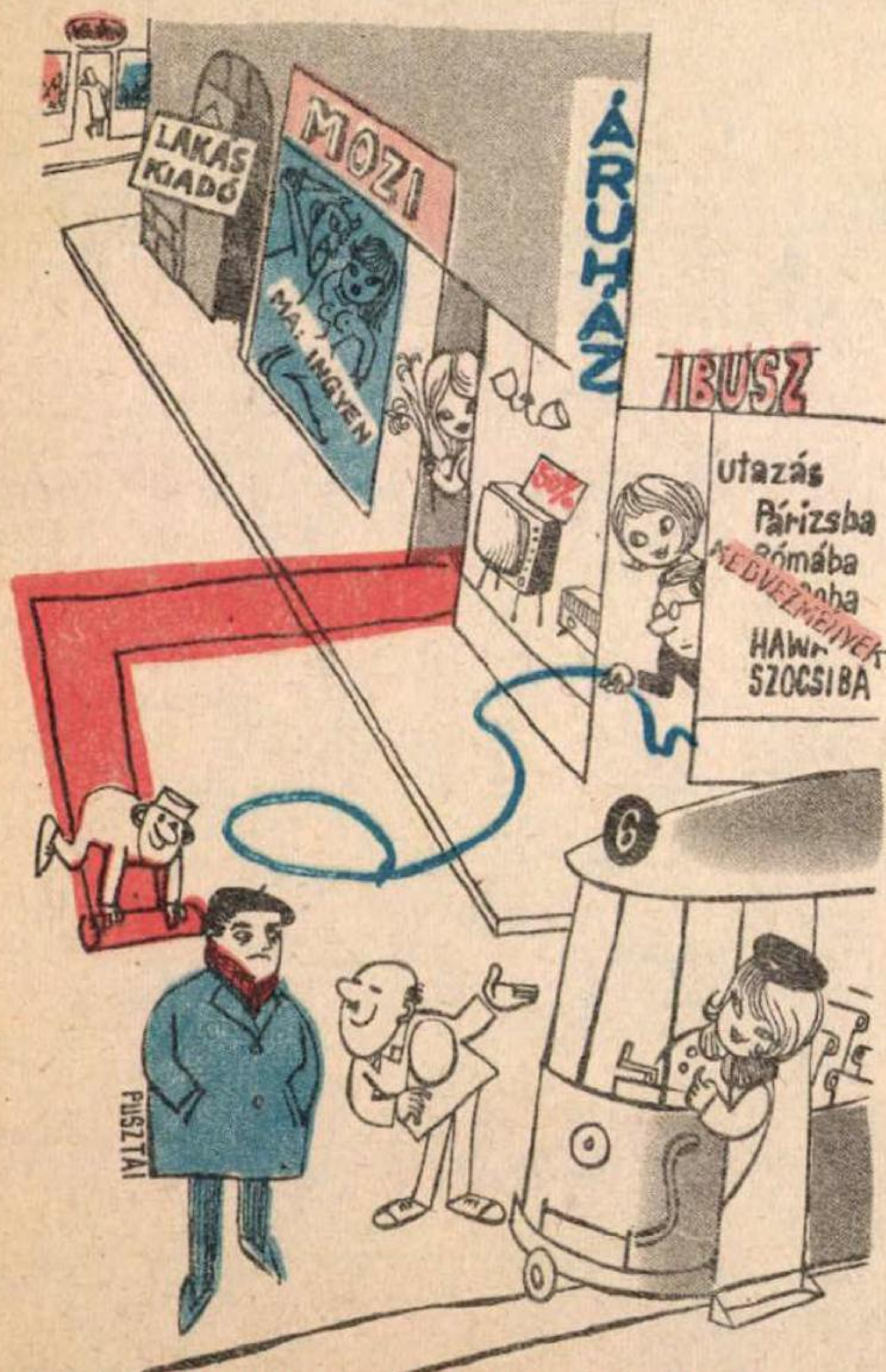

– Nem vagyok köteles nagy pénzt váltani!!!

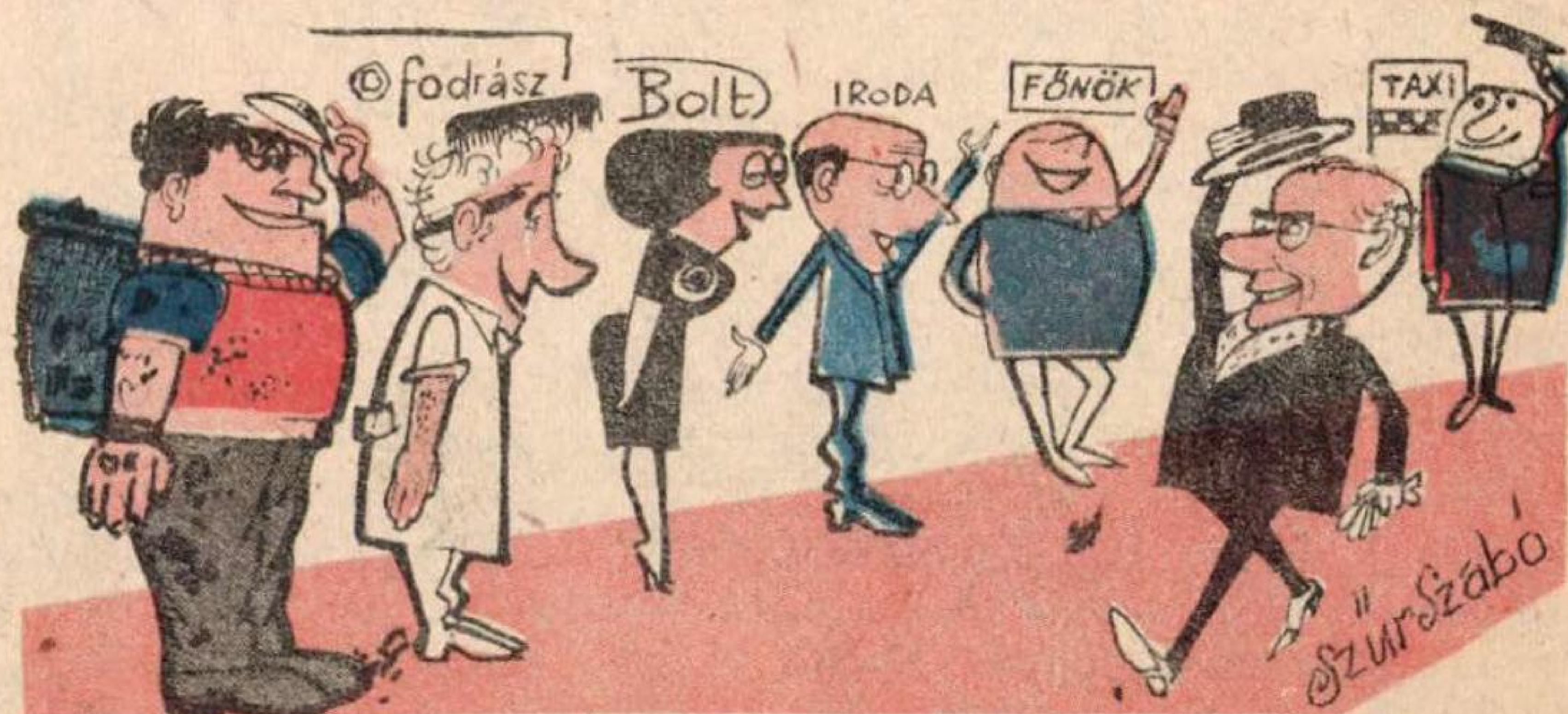
– Ugye, megmondtam, hogy nem normális. Azt állítja, hogy befejezik a Szabó-családot.

MEGSZŰNIK A TÚLZSÚFOLTSÁG A FŐVÁROSBAN

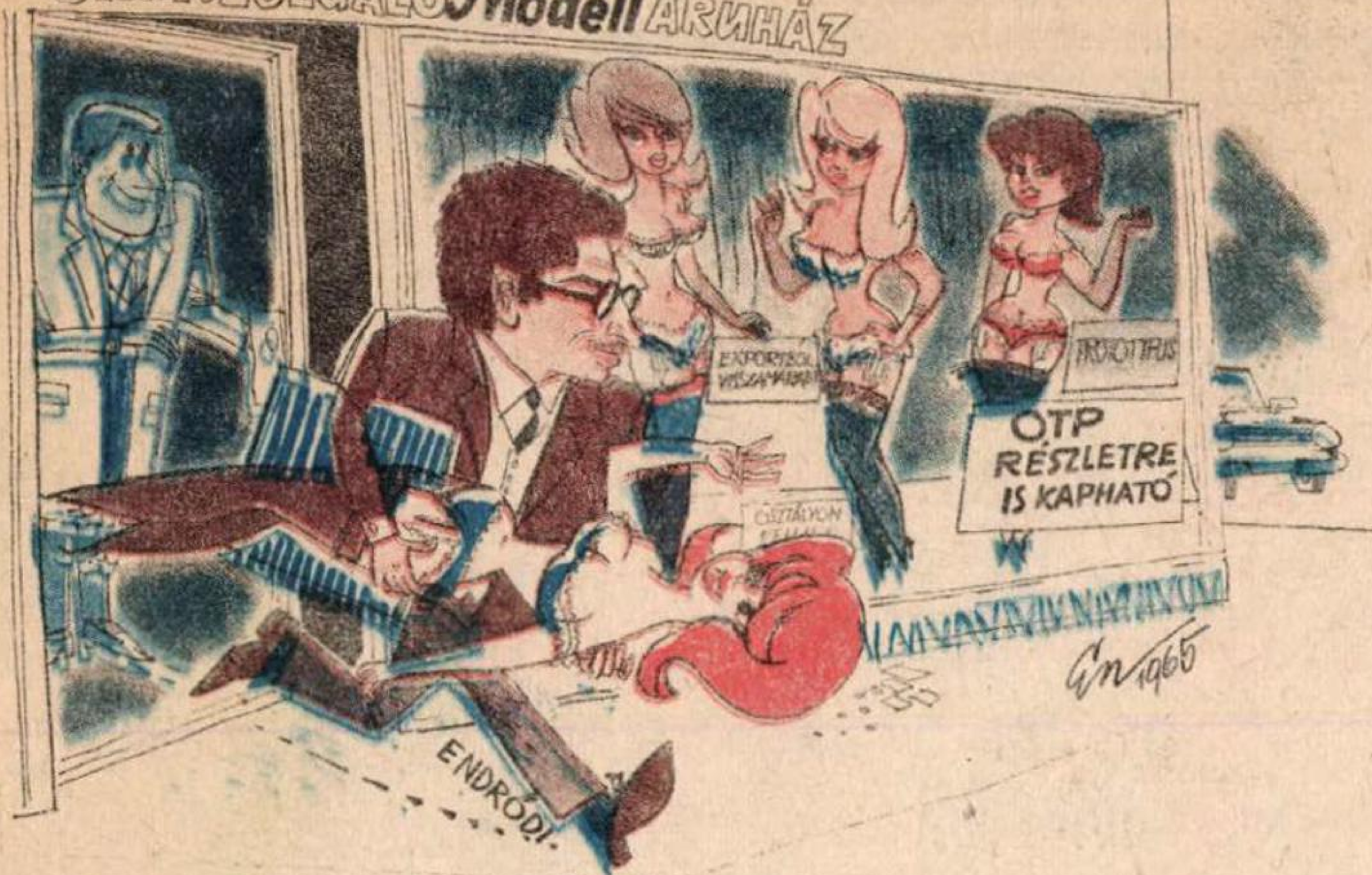

Az illetékesek jobban felkészülnek a havazásra.

... visszaköszönnek!

NEM LESZ BORRAVALÓ

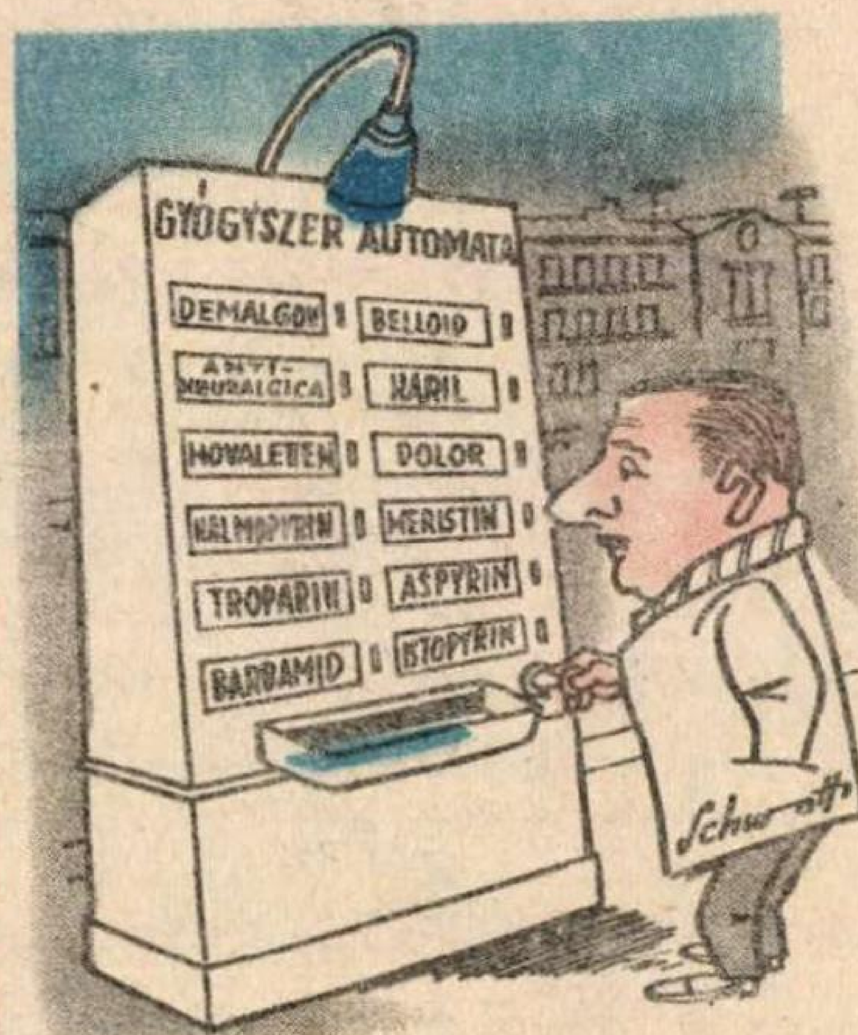

– De uram! Ne alázzon meg! Nem azért tettem . . .

– Akármi történik, én azt fogom mondani: megjósoltam, hogy így lesz.

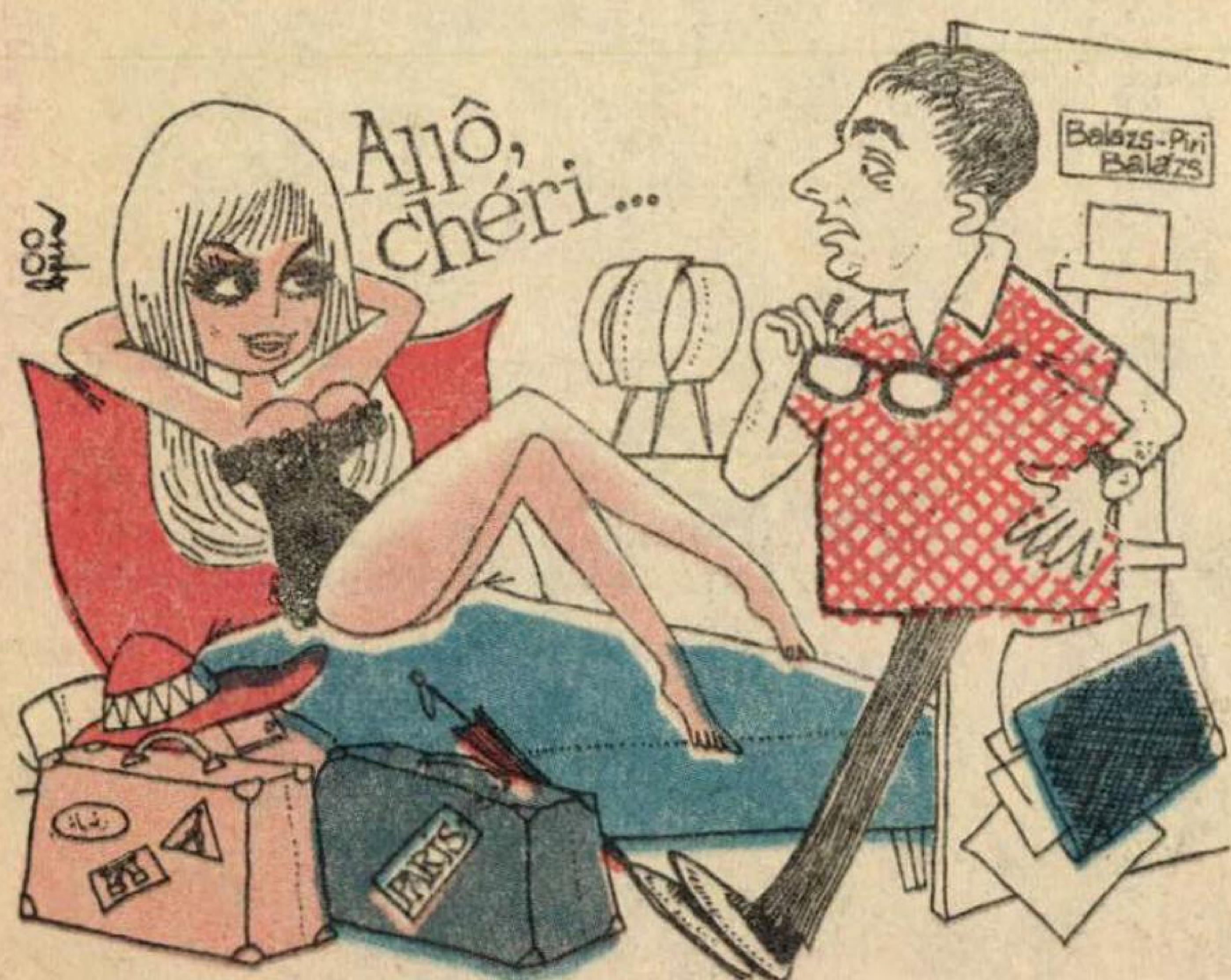
TEHERMENTESÍTIK AZ ORVOSOKAT

– Remélem, a fiatalok még jövőre sem adják át a helyüket.

TOVÁBB NŐ AZ IDEGENFORGALOM

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

MIT JÓSOLNAK AZ ÚJ ÉVRE?

NINCS MENEKVÉS

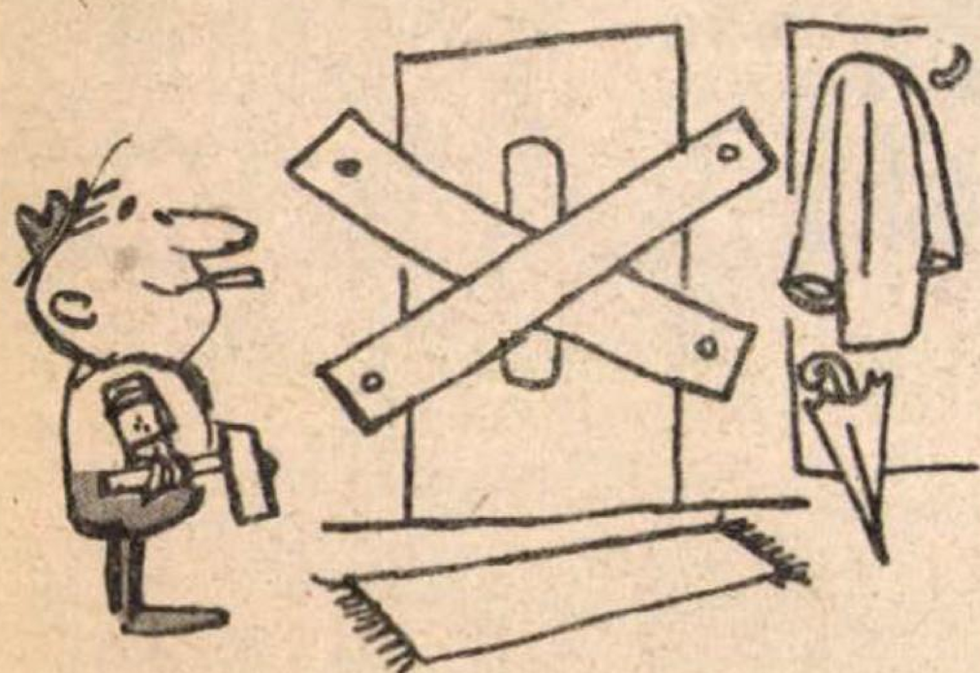
Sajdik Ferenc rajzai

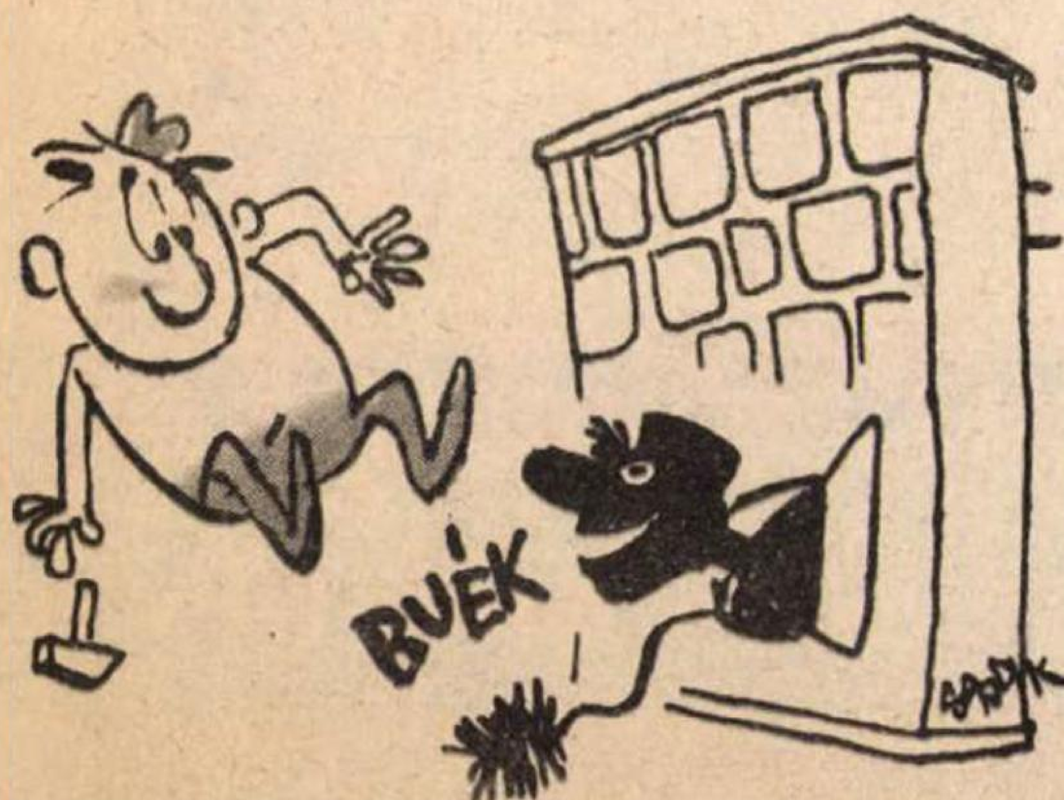

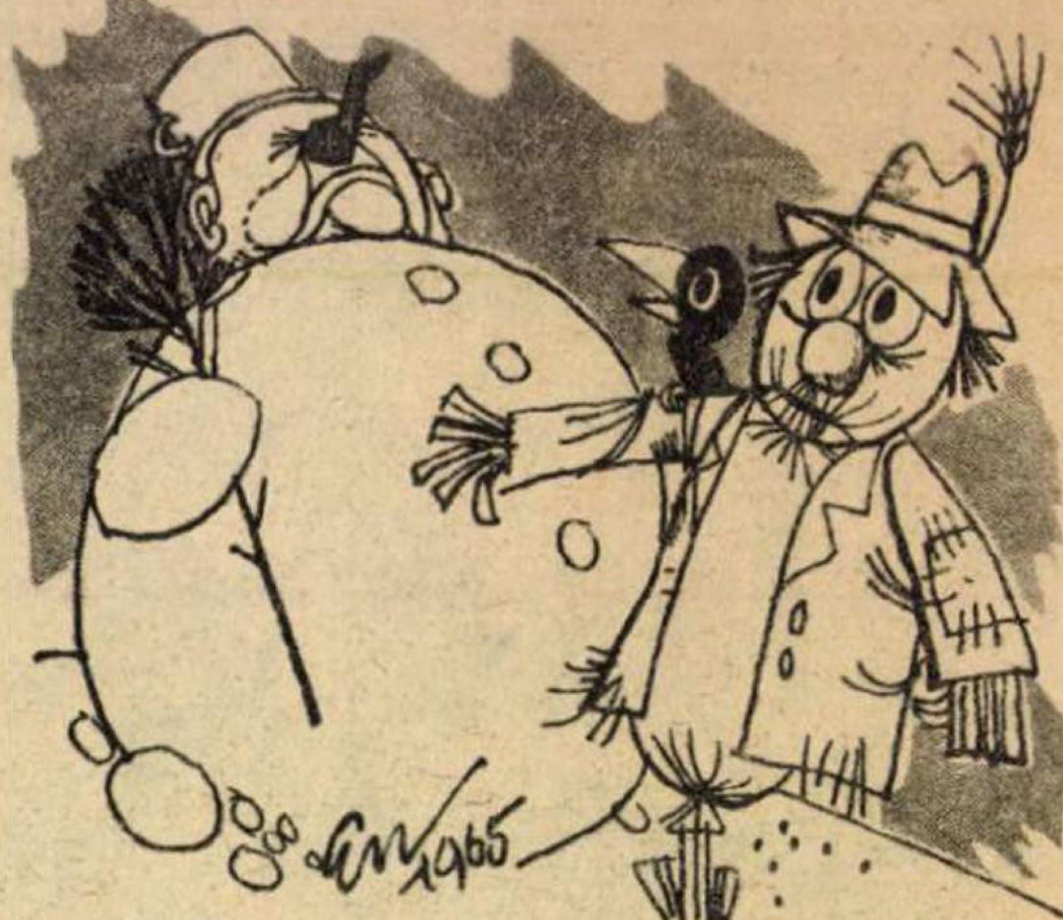

Az év utolsó napján

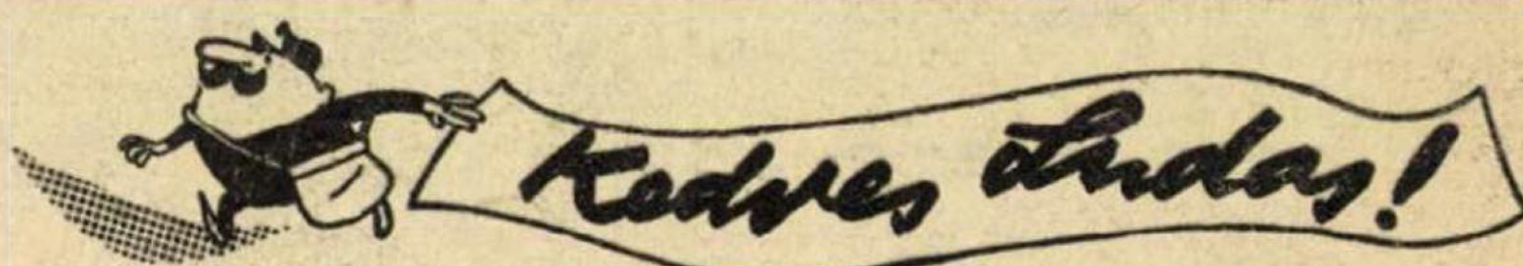

– Nyugodtan bezárhatunk, ki akar ilyenkor kijózanodni?

Bizonytalan egzisztencia

Kismadár: Mit vág fel, maga már rég nem lesz hóember, amikor ő még mindig madárijesztő lesz . . .

A fiam sikeresen elvégezte a felsőfokú kereskedelmi és vendéglátóipari szakiskolát. Három évig tanult sokadmagával a főiskolában, ahol a tanárok így biztatták a növendékeket: *„Ne törődjetek vele, hogy a többiek, akikkel együtt jártatok technikumba, már három-négyezer forintokat keresnek, mint első osztályú éttermek pincérei. Veletek, ha végeztek, maga a miniszter elvtárs fog kezet fogni, és ő adja majd át a diplomátokat!"*

Nemcsak a növendék, a szülő életében is ünnepélyes pillanat egy ilyen aktus – felkészültem hát rá magam is: vettem egy vadonatúj nyakkendőt. De, sajnos, nem volt alkalmam rá, hogy fel is kössem . . .

Június elején azt mondták a növendékeknek: értesítést kapnak majd az ünnepélyes diplomaosztás időpontjáról. Szeptember közepén néhány türelmetlen ifjú újból érdeklődött: ekkor már azt a felvilágosítást kapták, hogy majd postán kiküldik a diplomát, az ünnepély és a kézfogás pedig elmarad . . . (Nyilván takarékossági okokból!?)

De a diploma postán sem érkezett meg. Csak a postás jött, egy sokszorosított értesítéssel, miszerint a növendék – amikor ideje engedi – átveheti diplomáját és személyi iratait a titkárság irodájában.

Ebből nyilvánvaló, hogy a főiskolának még a postaköltséggel is takarékoskodnia kell, hiszen egy diplomát legalábbis ajánlott levélben kellett volna kiküldeni . . .

Azt azért mindig sajnálni fogom, hogy egy ünnepélyes pillanatot „kitakarékoskodtak" az életemből!

Egy bánatos atya, aki hiába vásárolt nyakkendőt.

A Ludas 49. számában megrajzolt „abszolút gitár" – abszolút rossz. Az igazi gitárnak ugyanis hat húrja van – a rajzon láthatónak viszont csak négy.

Több olvasó

Hallottam egy viccet, leírom, hátha van, aki nem ismeri:

– Miért rázta meg Krisztus a vargát?

– ???

– Mert nem volt leföldelve!

F. J.,
Bp., VIII., Kerepesi út

Az Élet és Tudomány „Genova, a büszke" című cikkében olvastam:

„A személyhajó-állomásnál, ahol évente mintegy 150 000 utas fordul meg, páratlan közlekedési központot alakítottak ki. Közvetlen közelében van a vasúti pályaudvar, nem messzire a milánó–torinói autósztráda és a ventimigliai műút kezdete, azonfelül itt van a repülőtér is. Hajó, vasút, autó és repülőgép ad így egymásnak találkát a kikötő térségében."

Hm, nem túlzás ez? Évi 150 ezer utasért! Ez azt jelenti, hogy naponta 411, óránként 17 utas jön. Három és fél percenként egy utas! Ehhez kell ekkora cécó? Fogadok, hogy ezt a „páratlan közlekedési központot" a mi jó öreg földalattink bármelyik állomása kenterben veri!

U. P.,
Bp., I., Várfok u.

Nagy érdeklődéssel olvastam a Népszava „Jelzések – az anyák érdekében" című cikkét. Ebben találkoztam a következő félmondattal: „. . . ezeken a telepeken igen sok a fiatal házas, akik, reméljük, minél több gyereket hoznak a világra."

Szerintem csak az asszonyok feladata, hogy a gyermekeket világra hozzák – immár ősidők óta. A férfiaknak egészen más szerep jut e nemes kooperációban!

V. I.,
Nagykőrös

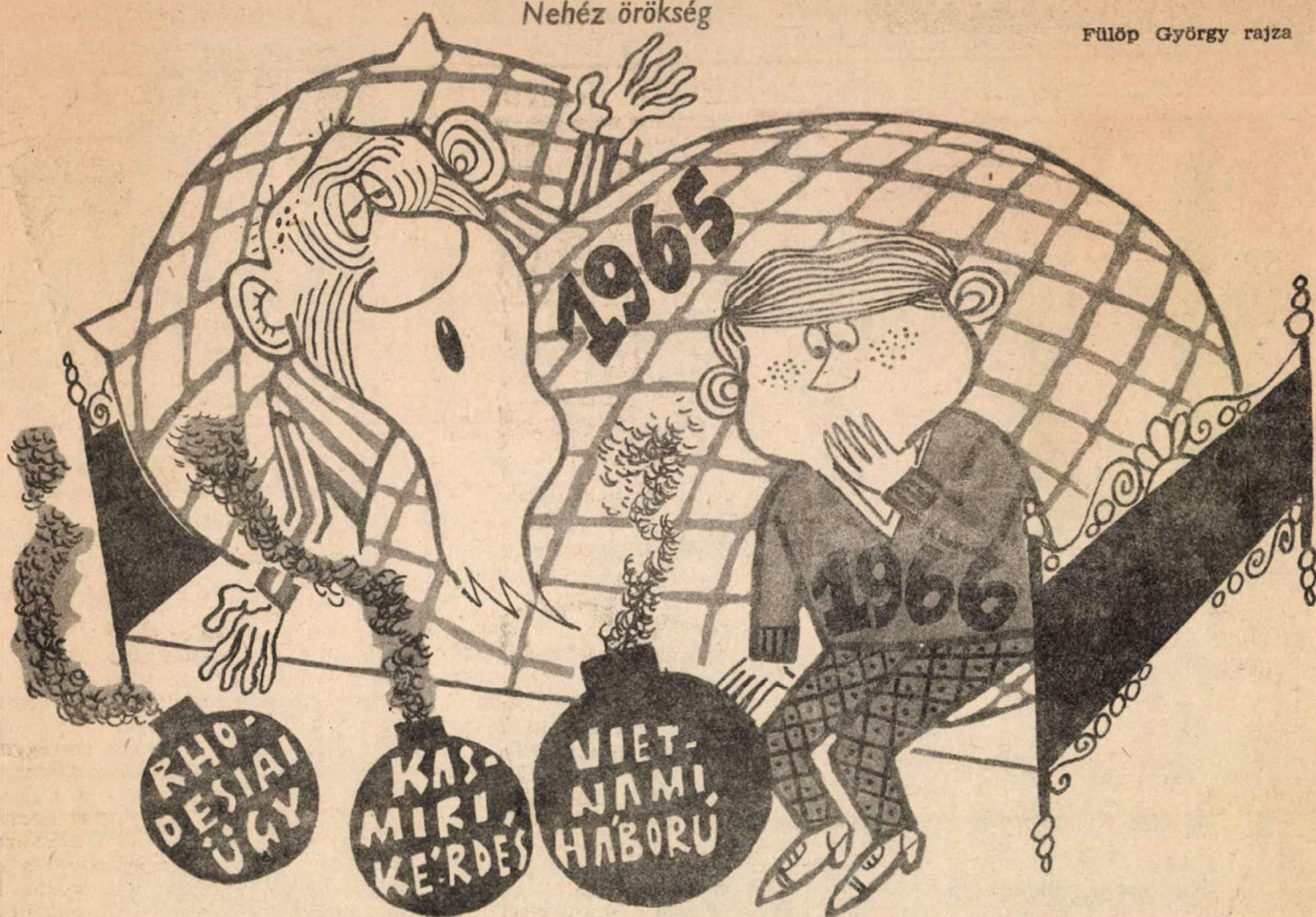
Köszönöm, hogy nem gázolt el mégse,
Köszönöm, hogy életben hagyott.
Ha tehetném, emelnék most érte
Egy valódi nyúlszőr-kalapot.

Ámde mégse tehetem, mert Ön míg
Megkímélte ugró alakom,
Elgázolta, szétnyomta helyettem
Földrepuffant puhakalapom.

Darázs Endre

Nehéz örökség

Fülöp György rajza

– Ezt rád hagyom, fiam . . .

PROGRESSZÍVITÁS

(LACIKA MONOLÓGJA)

Anyunak olyan a természete, hogy mindig csak szekírozza szegény aput, amikor esténként fáradtan hazajön. Apunak meg olyan a természete, hogy hallgat, vagyis nem szól, aztán türelmesen elkezd magyarázni anyunak. Ez mindig így van nálunk. Apu akkor tud a legjobban magyarázni anyunak, amikor több pénzt hoz neki, ami olyankor történik, amikor apu prémiumot, azaz pénzt kap. Ilyenkor anyu dicséri aput meg a prémiumot, és azt mondja, milyen jó is az, hogy ilyen szépen gondoskodnak a dolgozóról, vagyis apuról a prémiummal.

Akkor vasárnap kezdődött nálunk a cirkusz, amikor anyu elolvasta az újságban, hogy apu fizetéséből ezentúl majd többet vonnak le, mint eddig. Azon mérgelődött anyu és nagyon szidta aput, amiért nem tud vigyázni, hogy legalább ne pogresszívan vonjanak le tőle. Én nem tudom, micsoda az a pogresszív, de azt tudom, hogy arról a pénzről van szó, amivel anyu kevesebbet kap majd, mert ezt apu megmagyarázta anyunak, de anyu sehogy se akarta megérteni.

Apu pedig jól elmagyarázta anyunak, hogy a nyugdíj miatt vonnak le többet és pogresszíven, mire anyu azt mondta, ez őt nem érdekli, mert őt csak az érdekli, hogy apunak négyszer annyit vonnak le, mint Rapcsák bácsinak, aki mellettünk lakik, vagyis lakótársunk. De hiába magyarázott apu, mert anyu megint csak azt mondta apunak, hogy neki mindenben benne kell lennie, mert egy nagy mamlasz, aki úgy gürcöl, mint egy szódás ló, de ha ilyesmiről van szó, a legtöbbet fizeti, mert nem tud vigyázni.

Azt hittem, hogy apu dühöngeni fog, mint anyu, de inkább kinevette anyut, és elmagyarázta, hogy ilyesmire nem lehet vigyázni, és Rapcsák bácsi, vagyis a szomszédunk, akit anyu úgy irigyel, azért fizet kevesebbet, mert pont feleakkora a fizetése, mint amennyi apunak van, és Rapcsák néni feleannyit kap haza Rapcsák bácsitól, mint anyu aputól. És már az ezerhét fölött is többet kell leadni ezután nyugdíjra, mint eddig; a négyezerből meg, amennyi apunak van, pláne többet. Ezt kívánja az államnak a háztartása, amit sokkal nehezebb vezetni, mint az anyunak és a Rapcsák néninek a háztartását együttvéve.

Anyu erre azt kiabálta, hogy őt csak a saját háztartása érdekli, nem pedig az államé, és az mégsem igazság, hogy a Rapcsákék jobban járjanak a kisebb fizetésükkel, mint mink a nagyobbal.

Erre apu azt mondta, azaz tovább magyarázott, hogy anyu mégiscsak könnyebben viseli el a nagyobb fizetésből, vagyis a több pénzből, a fölemelt levonást, mint Rapcsák néni a fele fizetésből, azaz a fele pénzből a kisebb levonást. És azt is mondta, hogy a tömegek, vagyis az emberek helyeslik, ha az erősebb vállakra rakják a nagyobb terhet. Mire anyu azt mondta apunak, hogy őt nem érdeklik a tömegek, azaz az emberek, őneki sincsen erősebb válla, mint Rapcsák néninek, őtet csak a nagyobb levonás érdekli, ami nálunk sok pénzt jelent, nem úgy, mint Rapcsákéknál.

Ekkor aztán aput is elhagyta a türelme, azaz ideges lett, ami nála ritka dolog, és jól rászólt anyura, és azt mondta neki, hogyha nagyon irigyli Rapcsák bácsiékat, akkor apu is keres olyan állást, ahol nem négyezret fizetnek, hanem csak kettőt, akkor annyi pénzt kap, mint Rapcsák bácsi, és akkor anyu ugyanúgy jár, mint Rapcsák néni, semmivel sem rosszabbul.

Én nagyon örültem annak, hogy apu ezt ilyen jól elmondta, vagyis megmagyarázta anyunak, de anyu mégis elkezdett bőgni, azaz sírni, de apu nem törődött vele, hanem újságot kezdett olvasni, mire anyu abbahagyta a bőgést, azaz a sírást, mert amikor apu nem figyel oda, mindig abbahagyja . . .

(földes)

Nem készült el az istálló

Pusztai Pál rajza

– Valahol telelniük kell az állatoknak is!

1966-tól új életet kezdek

CSÚNYA HÁBORÚ!

Az amerikai Columbia-egyetem kiadásában nagyszabású lélektani tanulmány jelent meg az amerikai katonák szerepléséről a második világháborúban. Kiderült, hogy nem kevesebb, mint kétmillió amerikai katona vált szolgálatképtelenné idegösszeomlás, érzelmi válság miatt. Békés tulajdonságaik elemi erővel törtek a felszínre. Mi így fejeznénk ki: allergiásak voltak a háborúra.

Pénztáros kaland

– Nem kell ijedezni! Csak influenza ellen védekezem.

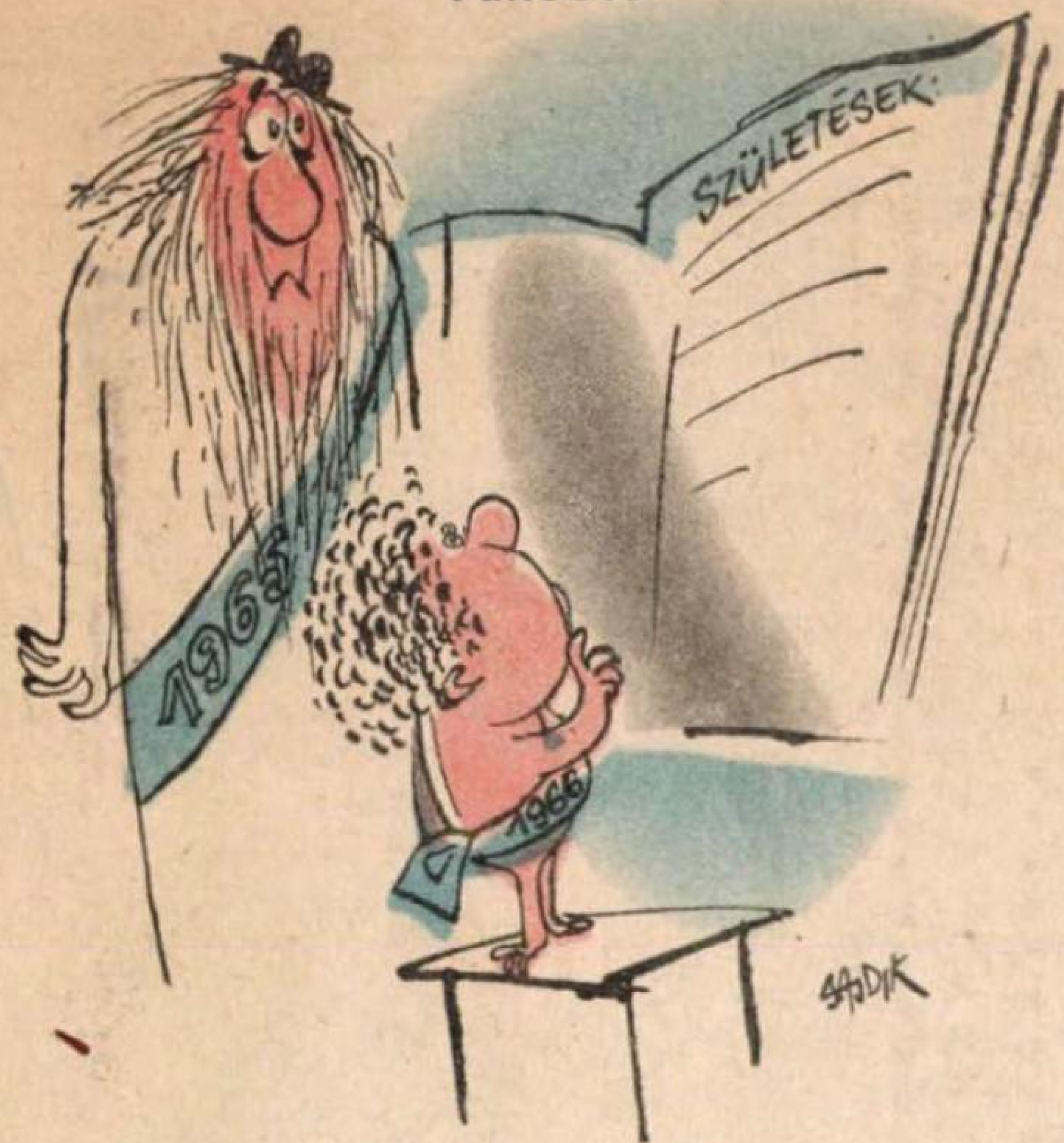
Jucika-ék batyubálban

Pusztai Pál rajza

– Nagy a restanciám. Hogy fogom én ezt behozni?!

AZ IDŐ PÉNZ

A székesfehérvári Stop eszpresszóban négy férfiú ült a kis asztal körül.

– Van időnk bőven – jegyezte meg a sarokban ülő –, még csak fél négy van.

– Bizony – bólogatott a bőrkabátos –, és csak akkor jár a napidíj, ha nyolc után érkezünk haza.

– Az meg kell! – kuncogott a kopasz –, mert hiszen a pénz beszél...

Mindannyian megértően nevettek az élet lényegét érintő, bölcs közbeszóláson, és levették a kabátjukat.

Kávéval kezdték, majd az asztalra került három fél deci cseresznye és egy bambi a gépkocsivezetőnek. Utána sült virsli következett, aztán újból cseresznye. Mármint pálinka.

Magasra hágott a jókedv, tréfás történeteket meséltek legfőképpen arról, hogy mennyi, de mennyi lógós is van a környezetükben. Mindezt természetesen nem nézik jó szemmel. Bizonyos, a népgazdaságot érintő károkról is ejtettek néhány szót.

– Hat óra! – szólt hirtelen a kopasz – indulni kell!

Pillanatok alatt felöltöztek, mert eszük ágában sem volt lekésniük a nyolcórás érkezést.

Száznyolcvanhat forintot tett ki a számla – ami, ha azt vesszük, hogy négyük napidíja százhuszonnégy forint –, nem is olyan sok.

Hiába, kell az a kis napidíj...

Rácz György Géza

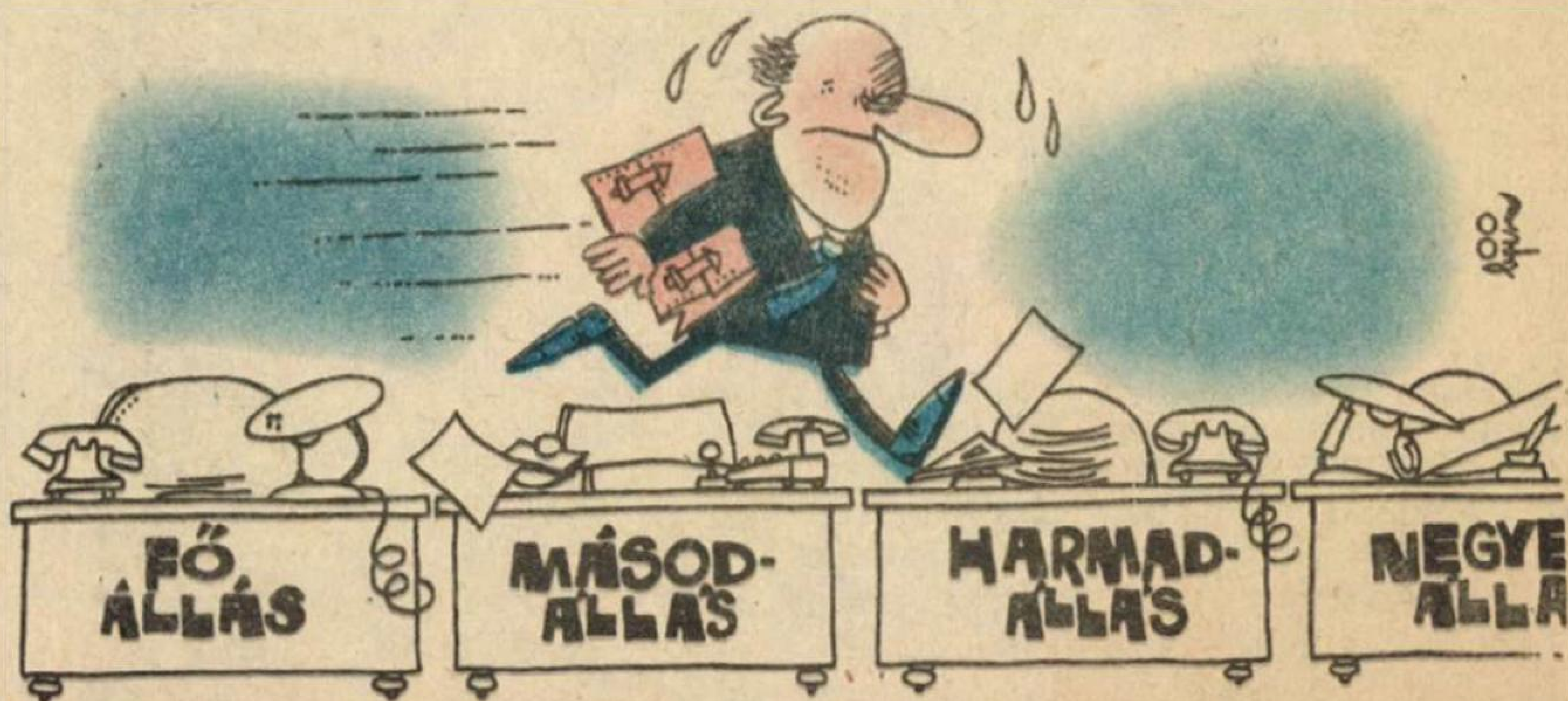
A jósnőnél

Vasvári Anna rajza

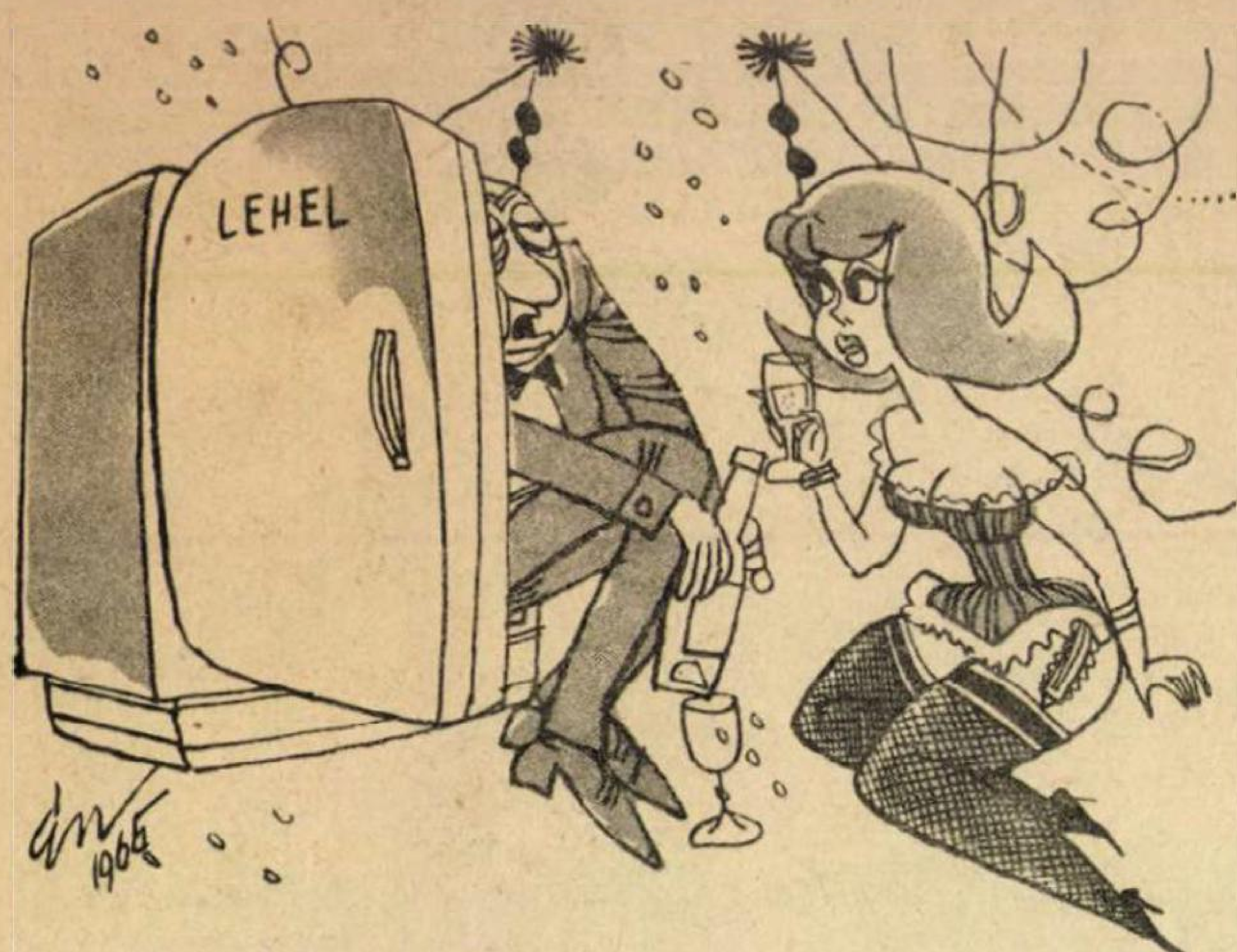

– Na, ne tessék úgy kétségbeesni. Lehet, hogy tévedek...

HAJSZA

Szilveszterkor éjfél után

– Mondja, kalauz úr, miért nem fűtik a vonatot?

mondta!

Író számára nincs nehezebb feladat, mint szavakba önteni azt, amit gondolt. Mondanivalójának kifejezésére mindössze az ábécé húszegynéhány betűjét használhatja fel, illetve azokat a szavakat, amelyeket ebből a néhány betűből képezni lehet. Ebben a nyomorban aztán gyakran előfordul, hogy a lélek makogó mérnöke kénytelen egy-egy szót ismételten használni, kísért a szóismétlés réme, s az író, aki attól retteg, hogy stílusa egyhangúvá, unalmassá válik, kétségbeesett lépésekhez folyamodik.

Itt van például a „mondta" esete. Világos, egyszerű, kifejező szó. Novellákban, elbeszélésekben, nagy és kisregényekben, riportokban sokmindenfélét mondanak az emberek, s valóban az a leginkább kézenfekvő megoldás, ha az író ezt így fejezi ki: „mondta". Például:

– Hazamegyek! – mondta Mária.

És így tovább. Mondta, mondta, mondta.

A háromszázadik „mondta" után azonban az író elbátortalanodik, s attól fél, hogy a szakmabeliek szegényesnek, szürkének találják stílusát. Új szavakat keres és talál a „mondta" helyébe, mint például:

Suttogta, rebegte, hebegte, dadogta, kiáltotta, üvöltötte, ordította, recsegte, rikácsolta, hörögte, zokogta, beszélte, mesélte, sziszegte, nyafogta, hazudta, bömbölte, harsogta, mormolta, csilingelte, csicseregte, fecsegte, locsogta, gügyögte, huhogta, híresztelte, hajtogatta, kibökte, kezdte, folytatta, kérdezte, faggatta, felelte, válaszolta, közölte, említette, jelentette, állította, tagadta, ismételte, megjegyezte, javasolta, lefetyelte, rikoltotta, üdvözölte, köszöntötte, átkozta, szidta, utasította, parancsolta, vélte, tudatta, idézte, pletykálta, turbékolta, letorkolta, vinnyogta stb.

Bizonyos idő és terjedelem után azonban az író ezeket is feléli, és újabbak után kutat. Ezek már merészebb kapcsolatok. Mint például:

– Jaj! – rémült meg Győző.

– Mi az? – ugrott fel Jolán.

– Émelyeg a gyomrom! – esett hanyatt Győző.

– Hozok vizet! – szaladt ki a konyhába a nő.

– Már nem kell! – lett jobban Győző.

Ma már ezek a megoldások is maradiságra vallanak. Merészen kell használni a nyelvet! Gondoljanak arra a prózaírók, hogy az ő számukra is akad egy talpalatnyi hely a költők uszályában. Én már régen elhatároztam, hogy nem leszek a szürkék hegedőse, s a lehető legmeglepőbb módon kerülöm el az undorítóan érteimes és egyhangú „mondta" szót. Legújabb novellám például így fejeződik be:

– Te gazember! – vágta pofon Gornyákot Alfonz.

– Ezt megkeserülöd! – számolta fel minden humanizmusát Gornyák.

– Még te beszélsz? – rúgta le a lépcsőn ellenfelét Alfonz.

– Ezt azért nem kellett volna! – szakította régi életével fejcsóválva Juliska.

– Szívtelen banda! – akasztotta fel magát Gornyák, de levágták.

– Most már mindegy! – utazott el a nővel Afrikába Alfonz.

– Ezt nem hittem volna! – vállalt el Gornyák egy állást, amely teljesen idegen volt az egyéniségétől, csak nem mondta. Nem merte mondani.

(feleki)

ITALIAI irka-firkák

Három év körüli, ennivaló sráccal utazom együtt a milánói vonaton, aki egy, a valódihoz megszólalásig hasonló játékgéppisztolyt szorongat a kezében.

Úgy látszik, hogy a gondos szülők már ilyen fiatal korban elkezdték a gyereket az életre nevelni.

*

A „kicsi vagy kocsi"-probléma Olaszországban körülbelül így hangzik: Fiút vagy FIAT?!

*

Genovai történet:

A Kolumbusz-emlékmű előtt egy külföldi érdeklődik a helybeliektől:

– Kérem szépen, kit ábrázol ez a szobor?

– Kolumbusz Kristófot.

– A híres utazót?

– Igen.

– Azt, aki elsőnek fedezte fel Amerikát a vikingek után?

– Micsodaaa? A vikingek után??? – A genovaiak egy pillanat alatt fenyegetően veszik körül a magáról megfeledkezett turistát. Az jobbnak látja odébbállni, de még előbb visszamorog a fogai között:

– Csak tudnám, hogy miért vannak úgy oda egy spanyol miatt...?!

*

Rómában – ottani fogalmak szerint – egy-két elég hideg napot is átéltem. (Számomra kellemes kora tavaszi idő volt.) Az emberek szemmel láthatólag dideregve közlekedtek az utcákon. A legcsodálatosabbnak azonban az tűnt nekem, hogy a kabátját jóformán senki sem gombolta be.

– Mi ennek az oka? – érdeklődtem egy bennszülöttől.

– Nem érdemes begombolni arra a pár hétre...

*

Rengeteg szökőkút van Rómában. Egy barátom így magyarázta el a házukat:

– Menj a Tevere partján, egész a Ponte Sistóig, én ott lakom balra, a második szökőkútnál!

*

Magyar házaspár nézegeti egy árus portékáját a római zsibvásáron, a Porta Portesén. A férj így próbálja meggyőzni feleségét:

– Szívem, délután utazunk Bécsbe, és talán soha az életben nem jutunk el még egyszer Rómába. Hadd vegyem meg emlékül ezt a cuki kis zsebrádiót.

– Nem bánom, de előbb kérdezd meg, hogy hány hónap a garancia!

*

Velencében elmentem, természetesen csak nézelődni, a Casinóba. A Vendramin palota gyönyörű termeiben valóságos vagyonok cseréltek gazdát a szemem láttára, percek alatt, rulett és más praktikus hazárdjátékok segítségével. Némi elégtétellel konstatáltam, hogy a léha nemzetközi társaságban egyetlen magyar turista sem található...

*

Láttam Firenzében egy James Bond filmet. James minden valamirevaló férfit leütött és minden valamirevaló nőt magáévá tett. Nem találtam ezen semmi csodálnivalót, hisz' jóképű, stramm fiú. De hogy közben egyetlenegyszer sem borzolódott össze a frizurája, az valami fantasztikus volt!!!

(dalmáth)

Plágium

Az öreg hölgy látogatója

A matróna az ajtóhoz tipegett, aztán kíváncsi pillantással mérte végig látogatóját. Szolidan öltözött, fekete férfi állt a küszöbön. Mozgékony, hegyes orr, két hosszan kiugró homlokdudor, a keskeny ajkakon bizalomgerjesztő mosoly.

– Kisztihand – hajolt meg mélyen –, Ördög vagyok. Özvegy Vitla Gedeon nagyságos asszonyhoz van szerencsém?

– Igen, én vagyok. Mit óhajt?

– Lakásügyben jöttem, albérletet keresek. Azt hallottam...

– Fáradjon beljebb. Valóban akad nálam néhány férőhely. Igényeseknek. Rögtön meg is mutathatom. Tetszik tudni, mint szegény, magányos öregasszony, sajnos, rá vagyok szorulva...

Elhúzta a tolóreteszt az első helyiség ajtaján, amely az előszobából nyílott.

– Hm – kukkantott be a jövevény –, ha nem csalódom, ez spájz volt hajdanán?

Az özvegy felsóhajtott.

– Régi szép idők! De a tárgyra térve, a polcok elsőrendű máramarosi fenyőből vannak. Oldalvást pompásan lehet aludni rajtuk. Ha az ajtó be van csukva, nem pottyanhatnak ki a lakótársak. Nagyon praktikus. A két felső polc momentán szabad. Kilátás a frissen meszelt tűzfalra. Hideg-melegvíz innen egypercnyire, a Lukács-fürdőben.

– Fűtés?

– Fűtés?! – csapta össze kezeit Vitla Gedeonné. – Talán elkerülte uraságod figyelmét, hogy a falifoglalatba huszonötös égő van becsavarva! Fényt is ad, meleget is. Este kilenckor le is kapcsolom, nem egészséges a túlfűtött hálószoba.

– Mi a bér?

– Háromszáz havonta. De ez csak névleges. Írást ugyanis százötvenről adok. Fél év előre fizetendő, hogy meglegyen a kölcsönös bizalom. Potom ár, viszont van egy szigorú kikötésem!

– Éspedig?

– Az én spájzomban dáridózni, házi bulikat tartani tilos! Nők felhozatala szintén! Mert nálam az erkölcsiség a fő! Ferstanden?!

– Ferstanden... Más szoba is van?

– Magának igen, mert látom, hogy jobb házból való – biccentett az öreg hölgy, és kinyitotta a szomszédos ajtót. – Egy matrac itt a fürdőszobában, a fregolin. Magaslati levegő, derűs környezet. De amikor zuhanyozok, el kell hagyni a helyiséget! Nos, melyik nyerte meg uraságod tetszését?

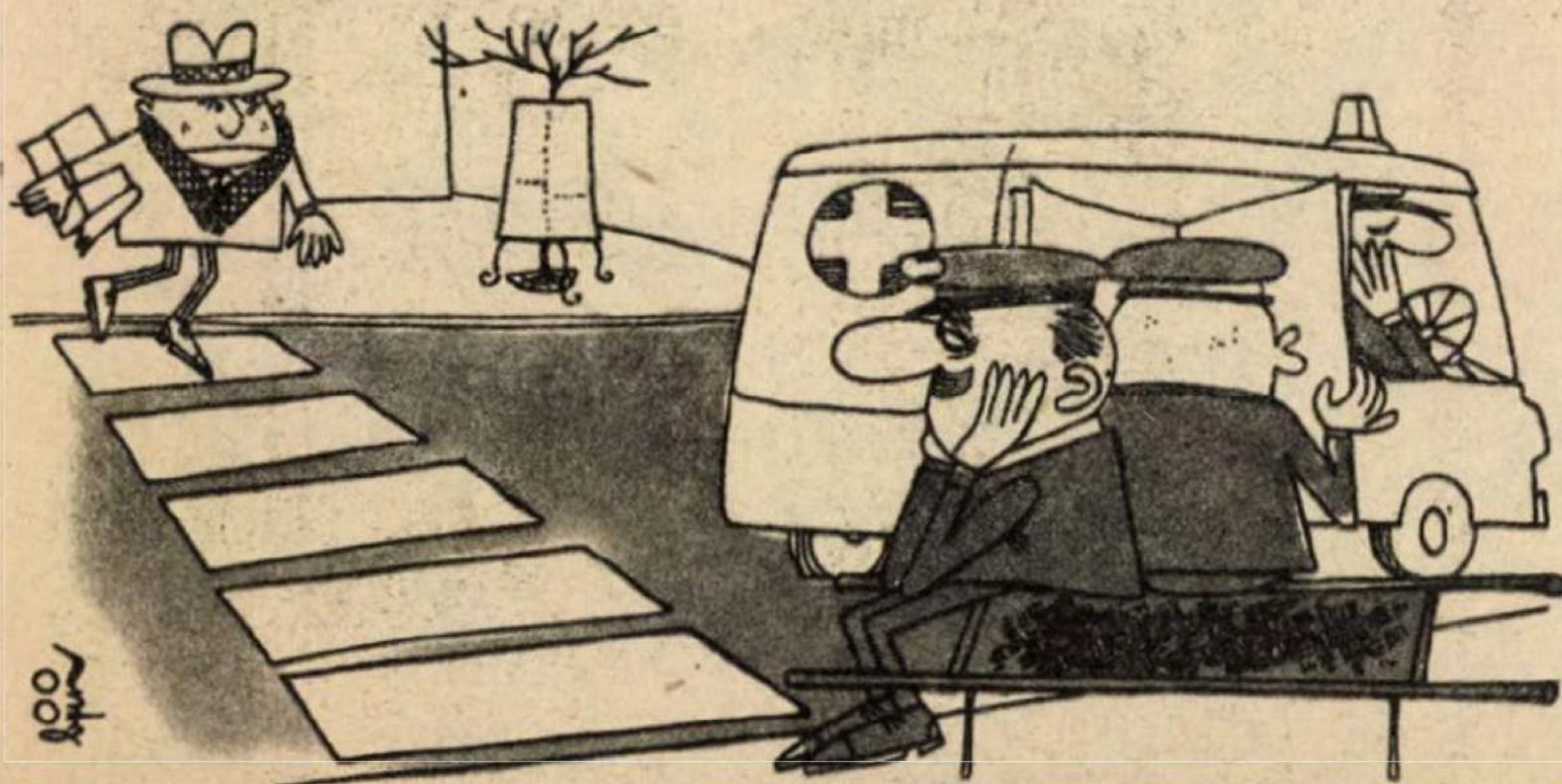

Az Ördög elégedetten dörzsölte össze kezeit.

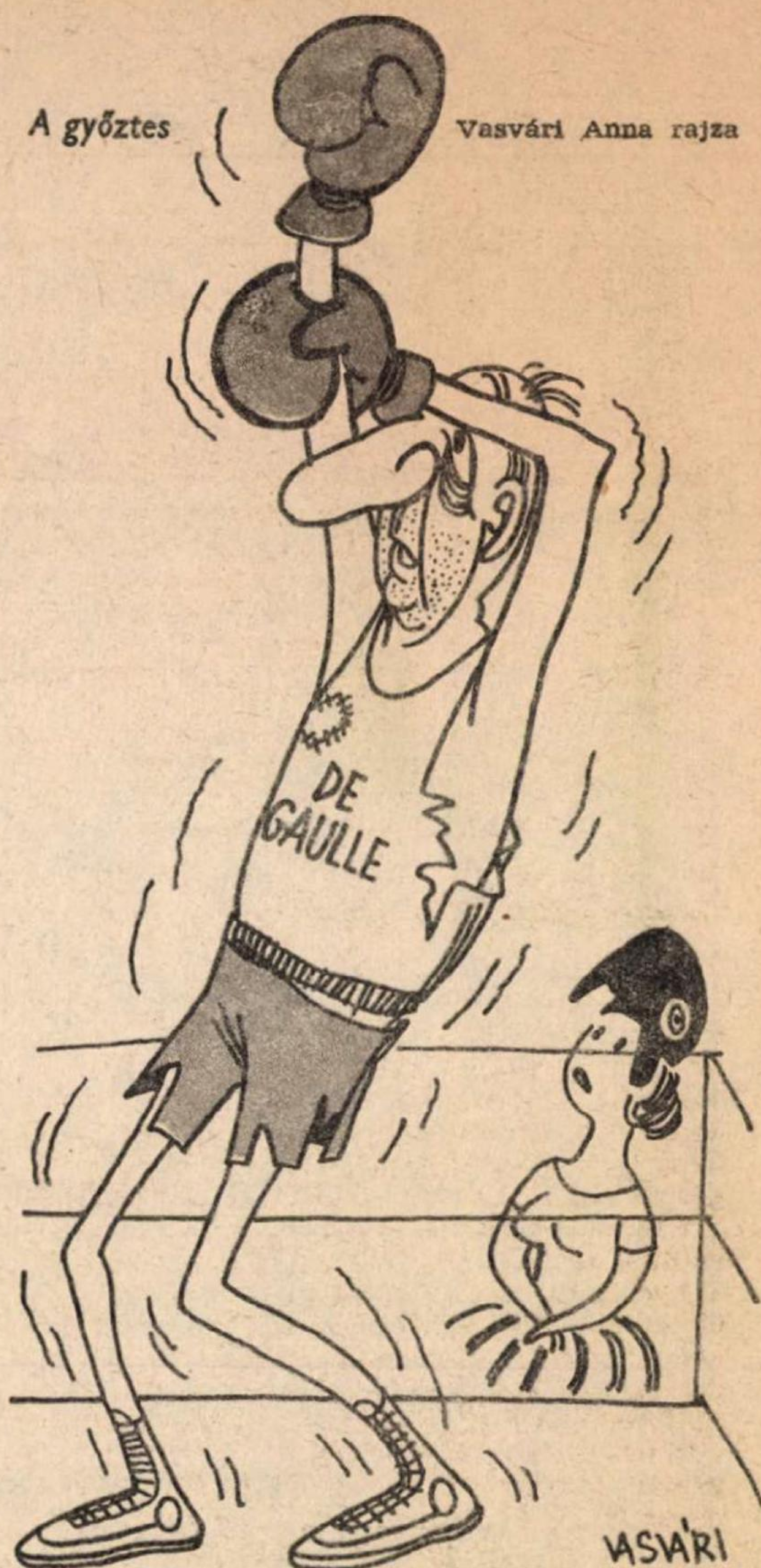
– Mindegyik, drága nagyságos asszony, mindegyik! A vezetésem alatt álló intézményben néhány beutalt ugyanis kijelentette, hogy elégedetlen az ellátással. Hát ezeket majd kegyedhez szállásolom be! Ne mondhassa senki, hogy elfojtom az alulról jövő bírálatot!

(kürti)

Kísérleti átkelőhely

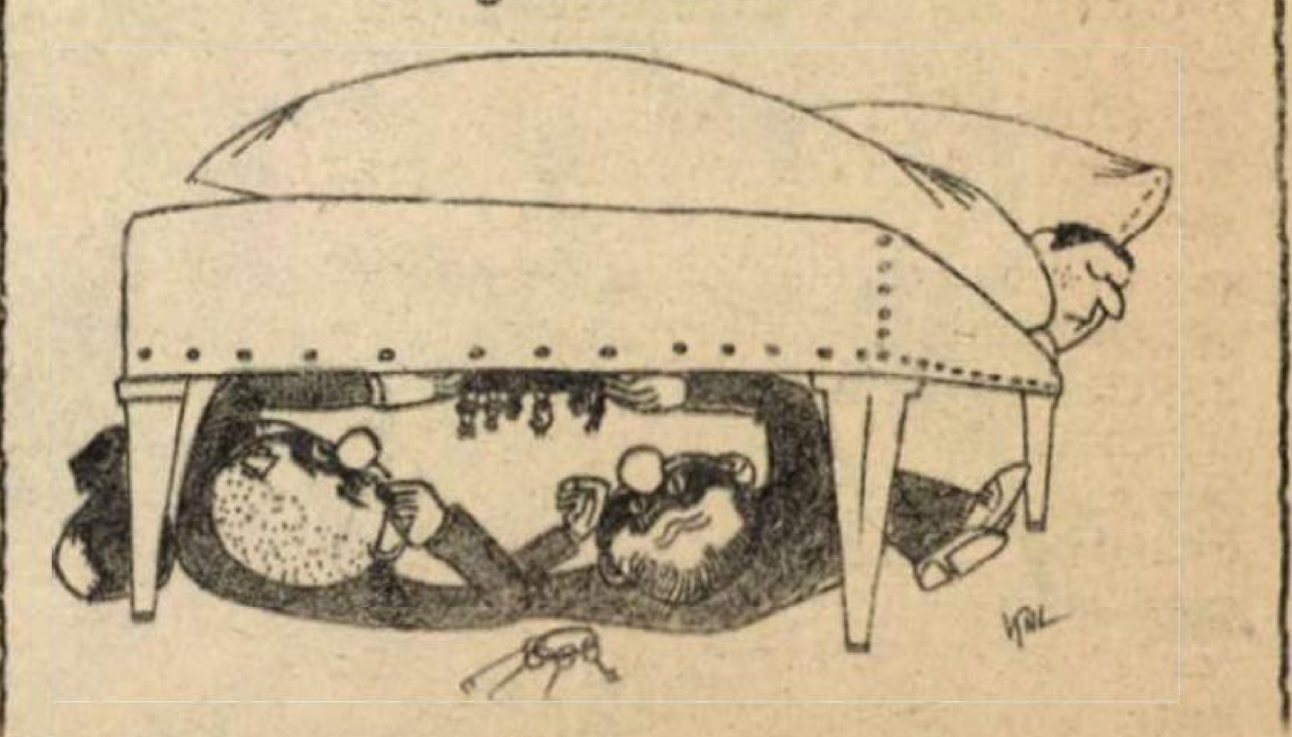
A győztes — Vasvári Anna rajza

A muzikális fogoly

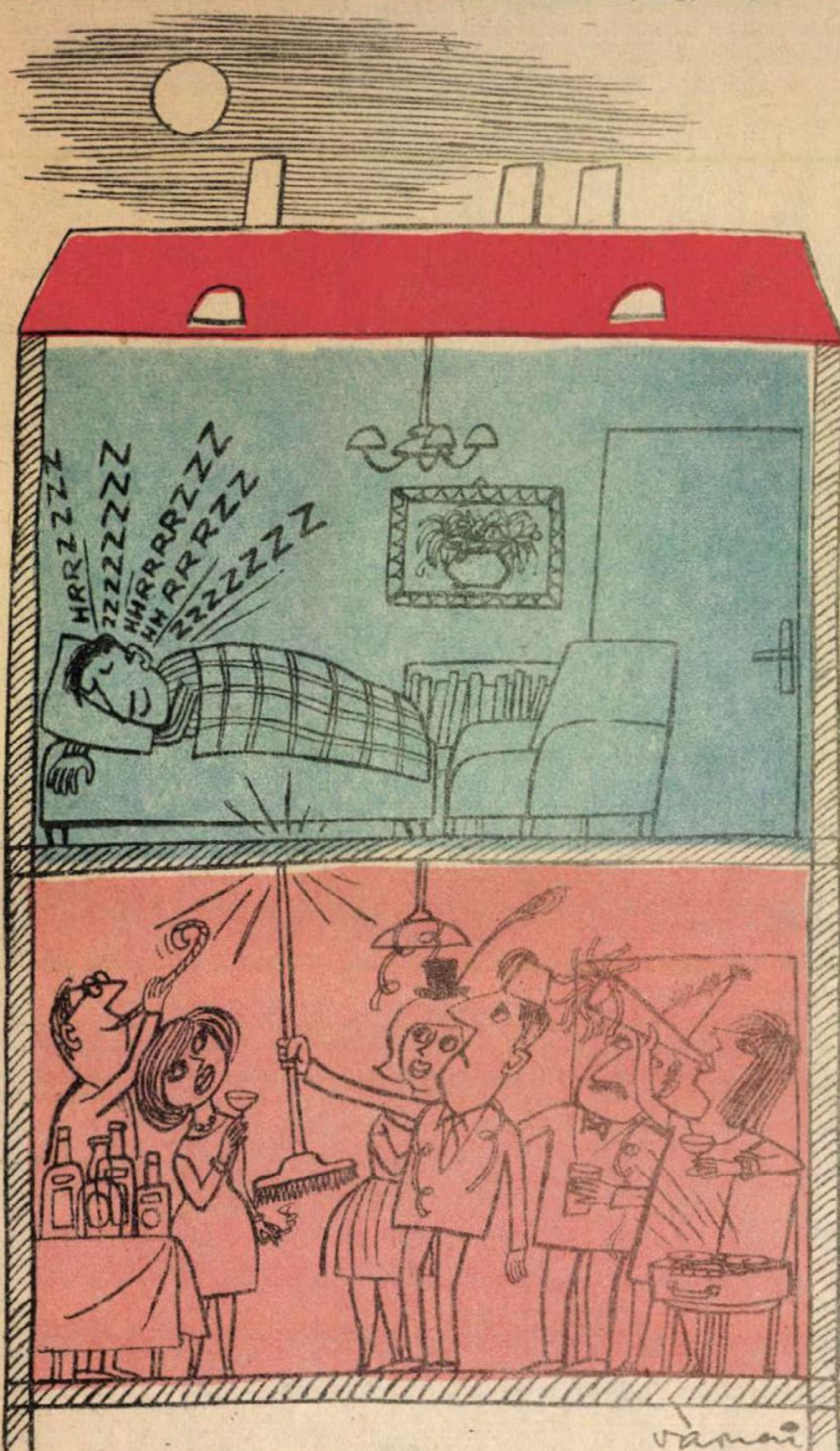

Mágneses sakk

Szilveszteri muri

Várnai György rajza

Aktuális szoborterv

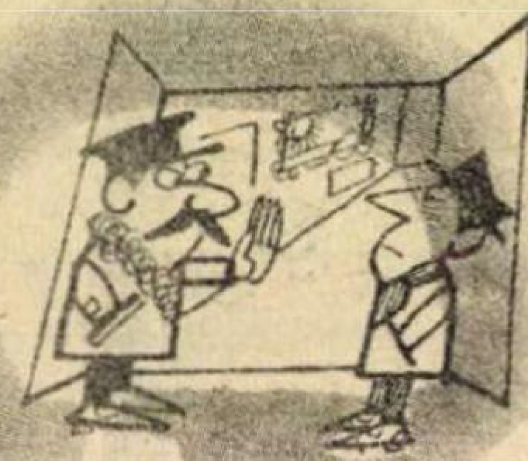

Szent György legyőzi a magyar palackdugót.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ELRONTOTT MŰÉLVEZET

Elmentem a Szépművészeti Múzeumban levő francia festészeti kiállításra. Egy ideig közelből néztem a képeket, majd a kétoldalt húzódó lépcsőpihenőkről (melyek a terem természetes lelátói) — távolból is. Innen sok olyan érdekesség szembetűnt, melyet lentről nem vettem észre. Visszaindultam tehát a kiállítási helyiségbe, hogy — most már némileg kiigazított látásmóddal — ismét közelről

nézzem meg a festményeket.

A teremőr azonban nem engedett be. Közölte, hogy a termet elhagytam, a jegy lejárt. Őszintén megvallom, ez nemcsak meglepett, de fel is háborított.

Az, hogy tárlatnézés közben megzavartak, nyilván kellemetlenül érintett volna akkor is, ha értelmes és indokolt okból teszik, de nem zúgolódnék érte.

De én nem hagytam el a múzeumot. Sőt, tulajdonképpen a francia kiállítást sem: a lépcsőpihenők mellvédjéről is azt néztem.

A francia kiállítás jegye csak múzeumbelépővel volt érvényes, külön nem adták. (Ezt megkérdeztem a pénztárnál.) Az ötforintos kombináltjegyre felírták: „A múzeum összes kiállításának megtekintésére." Olyan megkötöttséget, hogy valamely terembe csak egyszer lehet belépni, sem szóban, sem írásban előre nem közöltek. A múzeumoknak van büféjük, mosdójuk, az oda ellátogatókat senki se zavarja ki a múzeumból avval, hogy „a termet elhagyták"

Dr. Gzorey György,
Bp., V., Kecskeméti u. 2.

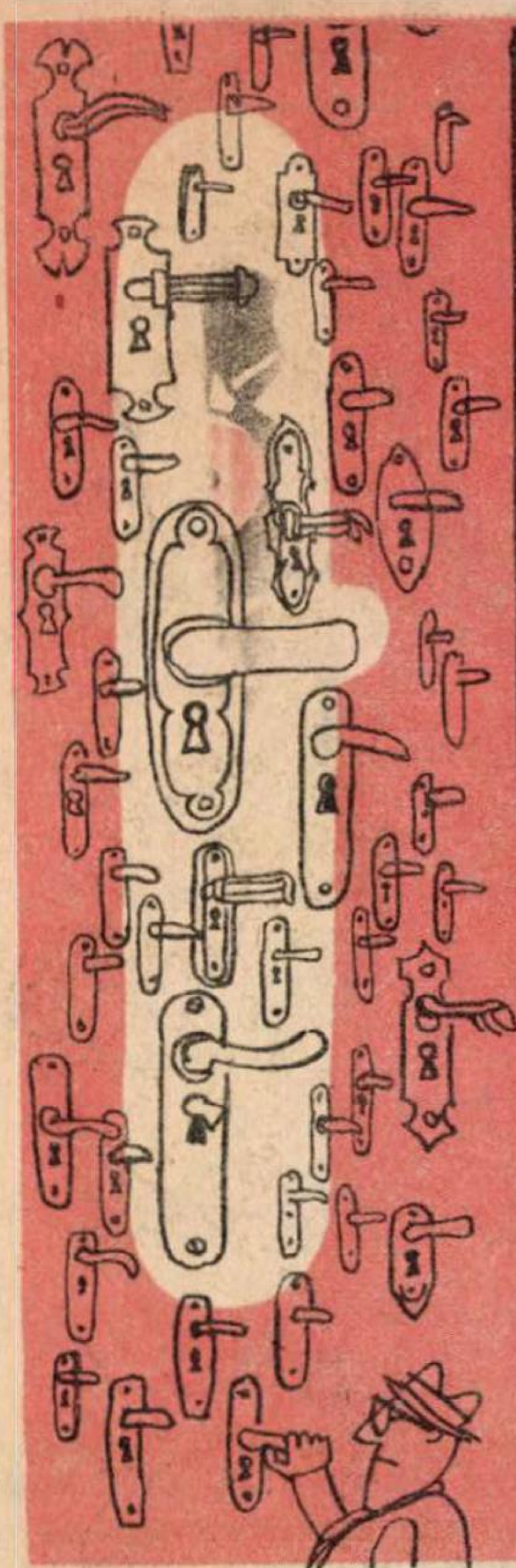
E heti hirdetéseink

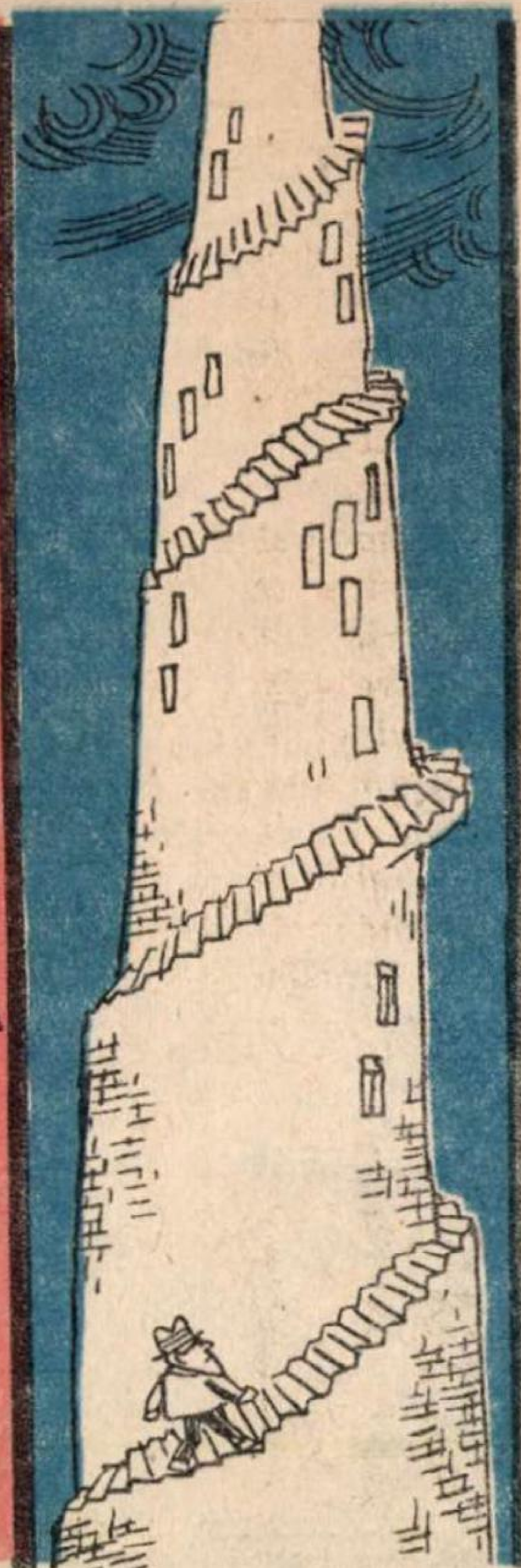

Az átlagpolgár év végi mérlege

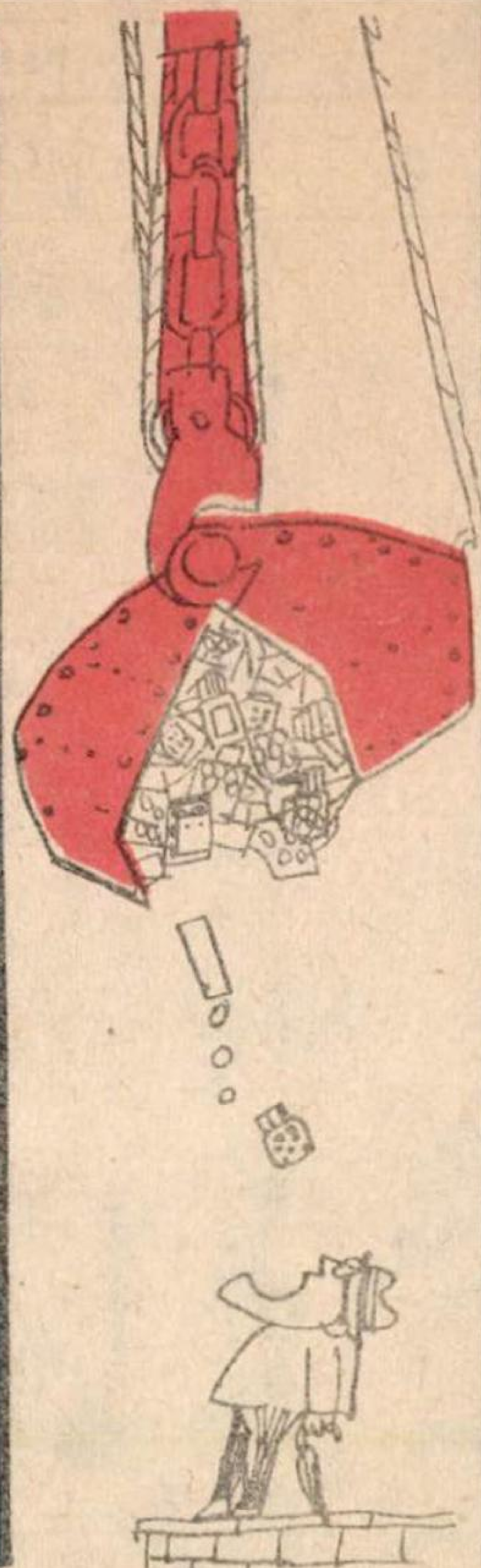
Hegedűs István rajza

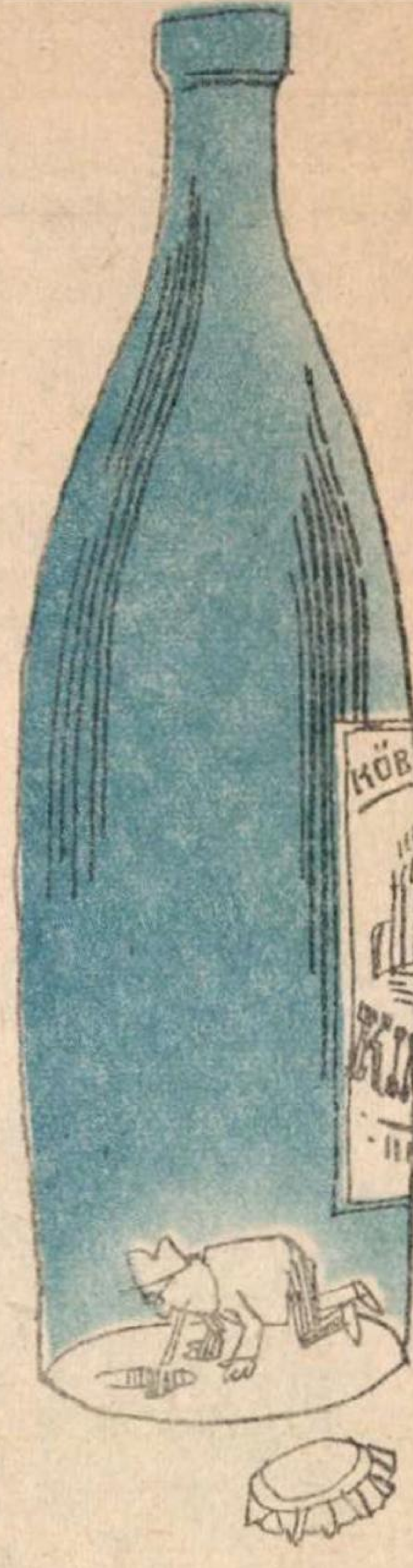
Ennyit kilincselt

ennyi lépcsőt mászott

ennyi gyógyszert fogyasztott

ennyi sört ivott

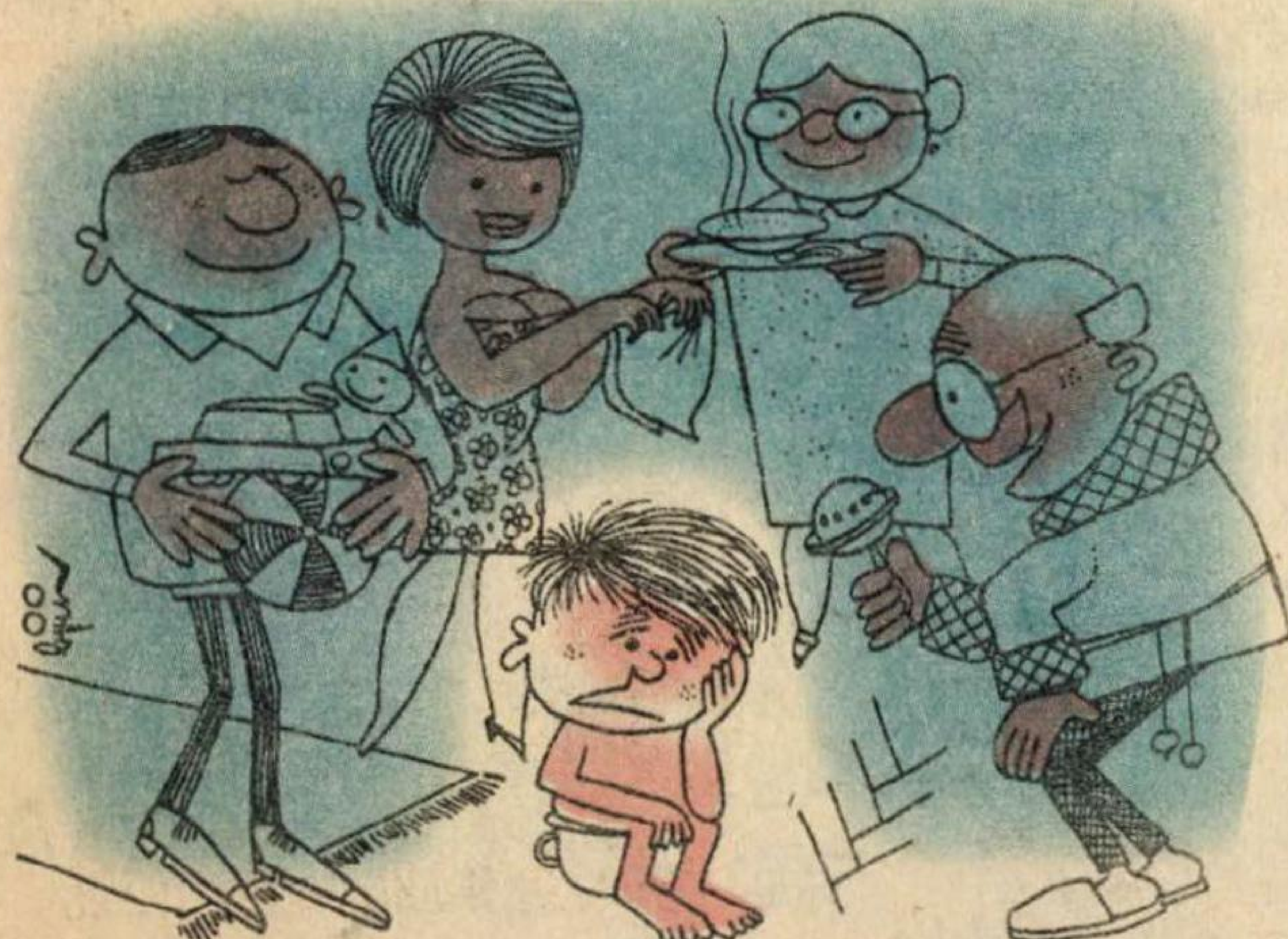
és ennyi gólt kapott a csapata.

Bürokrácia

– Kérem iktatni . . .

Életérzés

– Olyan egyedül vagyok.

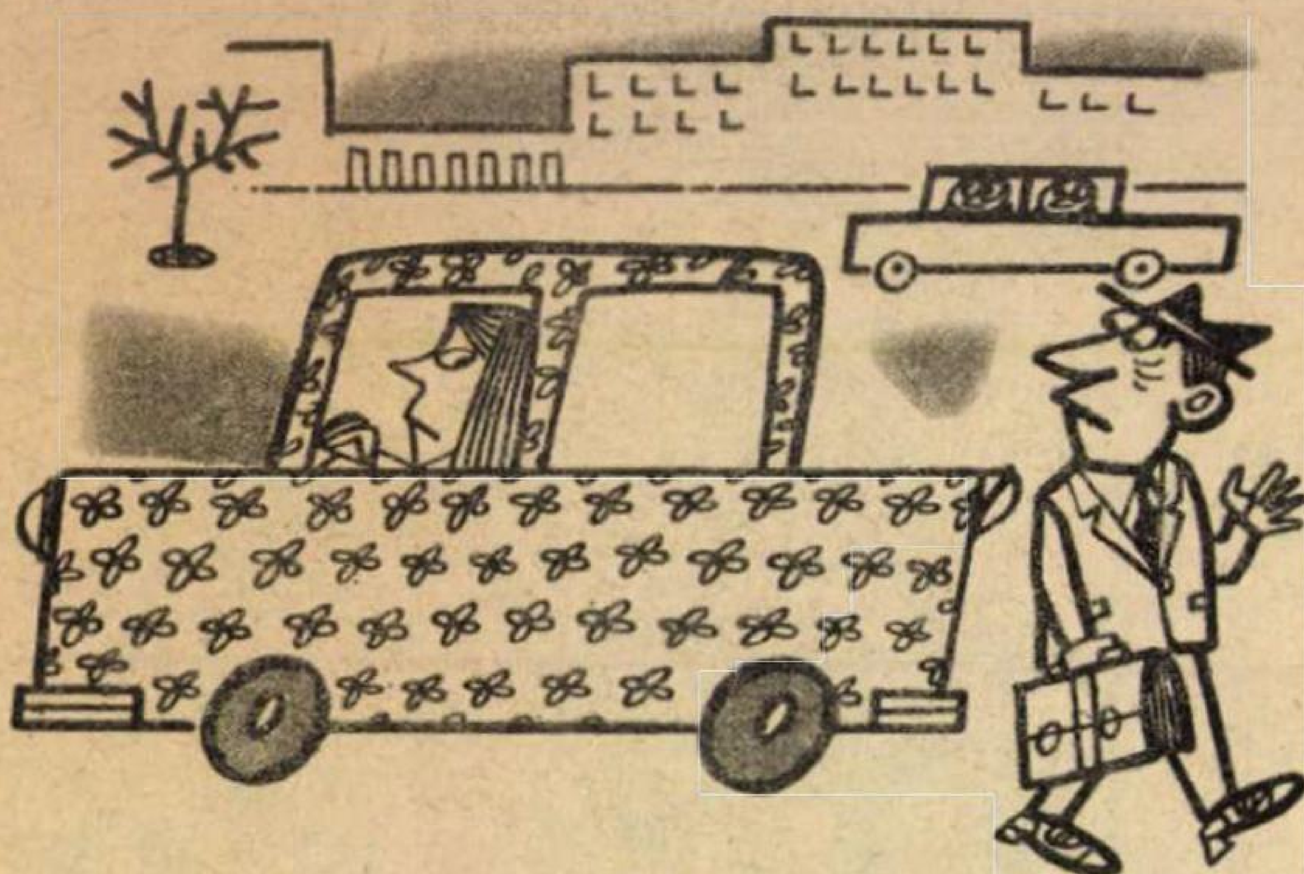
Záróleltár

– Sarokasztal, terítővel, lámpával és törzsvendéggel.

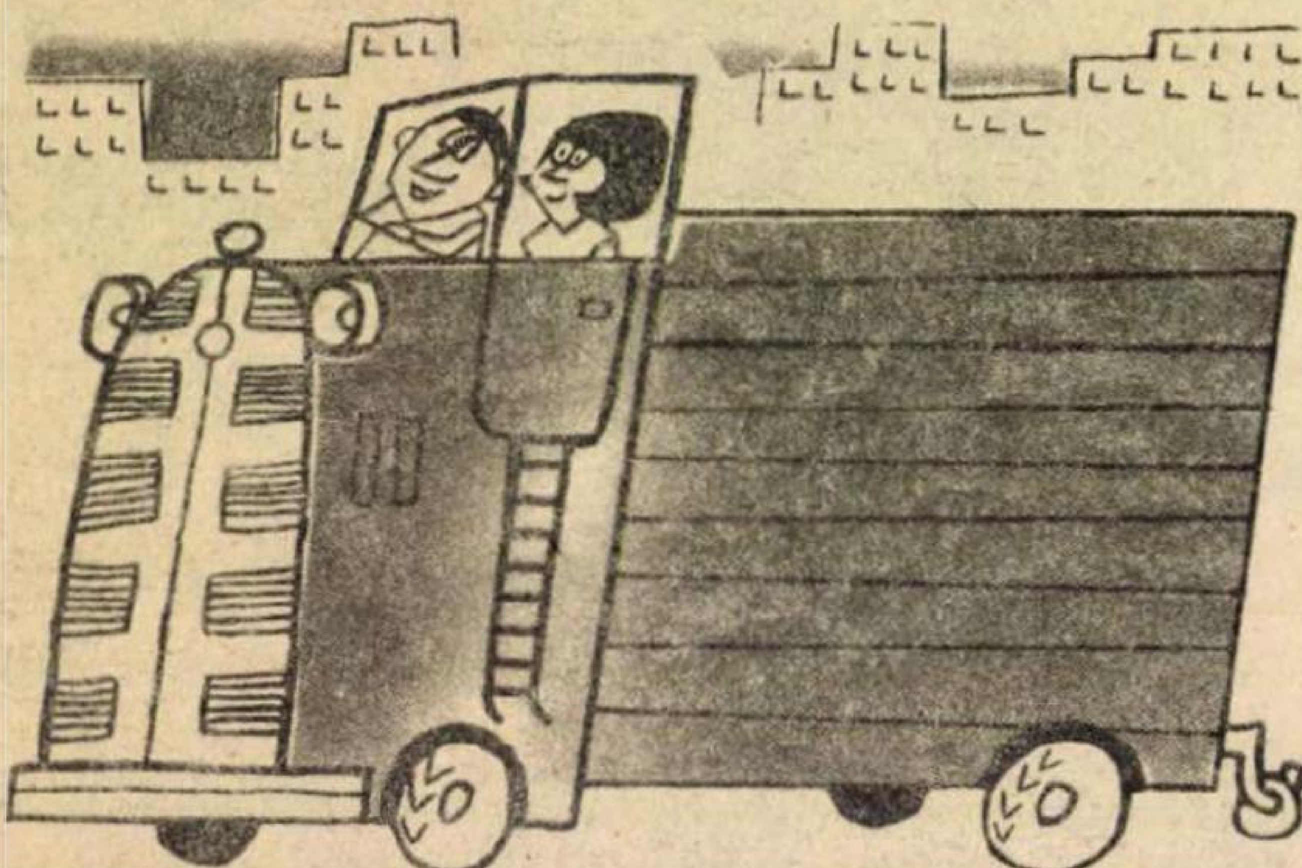
AUTÓSOK

IGÉNYES HÖLGYVEZETŐ

– Majd én megmutatom, hogy Trabanttal is lehet feltűnést kelteni...

TELITALÁLAT

– Megpukkadnak Kovácsék, ha meglátják, hogy mekkora kocsit hoztunk külföldről...

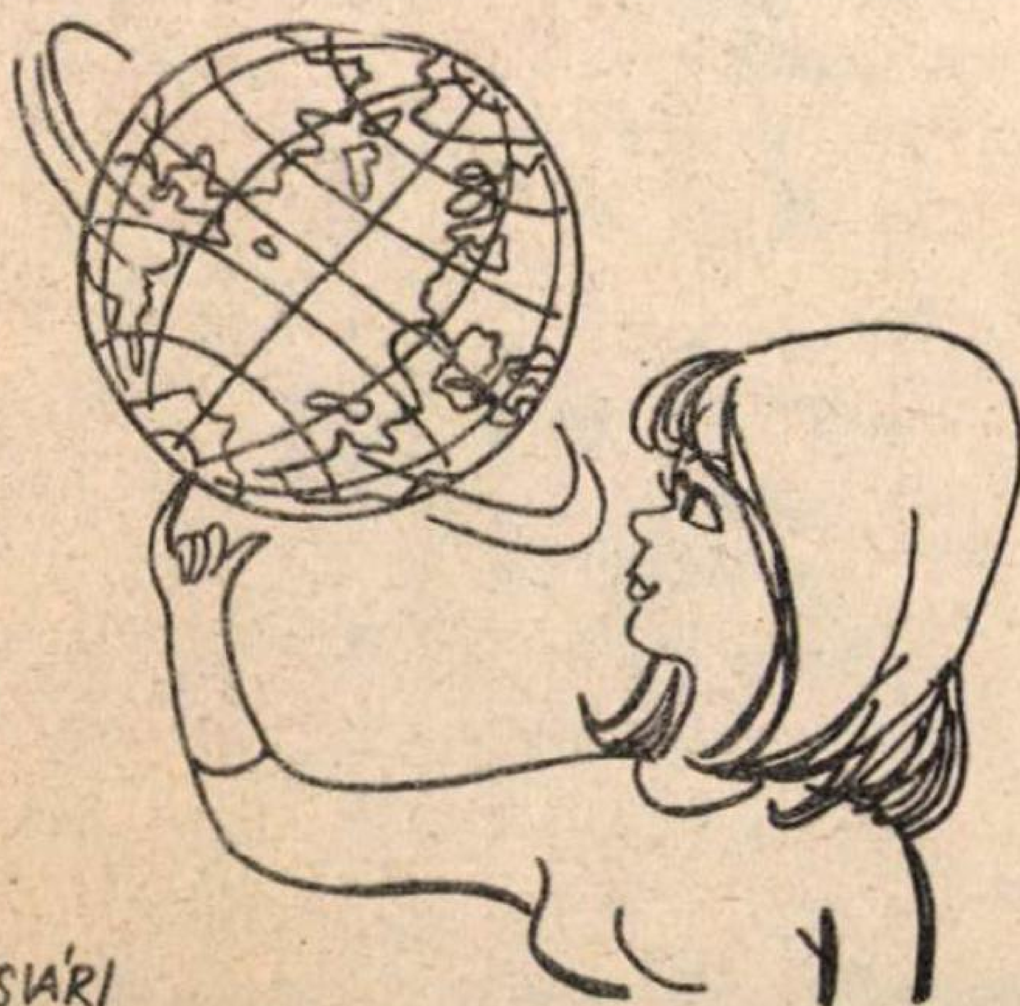
SOKÁIG KELL VÁRNI EGY AUTÓRA

– Ezt a mazlit, öregem... Mire letelik az öt év, amit a sikkasztásért kaptam, éppen átvehetem a kocsit.

Fülöp György rajzai

Női dolgok

Önbizalom

VASVÁRI

Kis történetek

PATRIOTIZMUS

Szeretek beszélgetni a fodrásszal, a postással, a parkőrrel, a taxisofőrrel, de főleg a hálókocsikalauzzal. Érdekes emberek, sokat látnak, hallanak, járják egész Európát. Eddig, valahányszor Franciaországba utaztam, mindig összebarátkoztam a hálókocsikalauzzal. Közlékenyek, gyorsan felmelegszenek. Unatkoznak. Százszor elnézni ugyanazt a hegycsúcsot, ugyanazt a folyót, még csak-csak. De százegyszer? Tavaly mondta ugyanis az egyik francia hálókocsikalauz, hogy most látja százegyedszer a Hohe Tauernt. És ásított. Tehát éppen a százegyedik útnál unta

meg. Nincs meghatározva, hányadik látásra un meg valamit az ember. Vonatkozik ez nőre, főnökre, színészre, feleségre.

Az idén is francia volt a hálókocsikalauz, s annyit még elárult magáról, hogy párizsi, folyamatos társalgásba azonban nem tudtam belevinni. Nem érdekelte se a sport, se a politika, se az űrhajózás. De tovább próbálkoztam. Kíváncsi voltam: mi a nyitja. S végül is rájöttem.

– Melyik quartier-ben lakik? – kérdeztem, vagyis melyik városnegyedben.

Erre aztán felcsillant a szeme.

– A tizennyolcadikban! – És áradt belőle a szó Párizs egyik szerény kerületéről. A párizsi francia ugyanis rajong a quartier-jáért, az neki a legszebb, a leggyönyörűbb, ott a világ közepe. Ha más nem, egy ferencvárosi ezt megérti.

Amikor megérkeztünk Párizsba, ő füttyentett hordárért, majd mindenkit félrenyomva, segített a leszállásnál.

S nem akarta elfogadni a borravalót. De azért elfogadta.

KRITIKA

A híres színész vidéken vendégszerepel. Természetesen nagy sikere van. Háromszor megismételtetik vele azt a számot, ami miatt az ország lakosainak felén karműtétet kellett végezni. A könyökükön jött ki ugyanis az a bizonyos dal. És egy ilyen kinövéssel nem lehet komoly termelőmunkát végezni.

Az előadás végén odamegy a színészhez a helybeli dalárda basszistája, s hosszan rázza a kezét.

– Gratulálok, művész úr! Nagyszerű volt!

A színész szerényen mosolyog. A basszista hozzáteszi:

– De azért a filmen és a televízióban *élethűbbnek* tetszik lenni.

AZ ORVOS

Panaszkodom az orvosomnak, hogy rosszul alszom.

– Vagy rögtön elalszom – mesélem –, és akkor három órakor felébredek, és hánykolódom reggelig, mert háromkor már nem lehet bevenni semmit, mert akkor egész délelőtt bamba lesz az ember. Vagy pedig képtelen

vagyok elaludni, de ha beveszek valamit, az csak háromnégy óráig hat.

– Pontosan az én esetem – feleli az orvos. – Rögtön felírok valamit.

– És ez használ?

– Nem tudom. Majd megtelefonálod. Ha jó, szedni fogom én is.

DRUKK

A Vígszínházban, A fizikusok premierjén, színpadra lépésre vár a fiatal színész. Rettenetesen drukkol. Odamegy hozzá az egyik fizikus alakítója, s megfogja a vállát.

– Mit drukkolsz? Neked könnyű. Te a főpróbán pocsék voltál, te csak jobb lehetsz. De én óriási voltam, és nem biztos, hogy ma meg tudom ismételni.

Fendrik Ferenc

A humorista — ma

(Heltai Jenő után szabadon)

A humorista olyan ember,
Ki akkor örül, mikor nem kell,
Ki akkor boldog, mikor baj van,
Ha a tejesnek fején vaj van,
Vagy lebukott más s keze reszket,
Ő ír róluk egy humoreszket,
Tollát vígan epébe mártja,
Jóságos ég, be ronda pálya.

A humoristának hiányzik,
Ha nincsen elég sok hiánycikk
S a boldogságtól szinte részeg,
Ha van elég elfekvő készlet.
S ha nincsen taxi este néha,
Örül, mert neki ez is téma,
Tollát vígan epébe mártja,
Jóságos ég, be ronda pálya.

De humoristánk félszeg akkor,
Ha olykor-olykor minden klappol,
A sörgyár felkészül a nyárra,
Köztisztaság a tisztaságra,
Ha gólt lőnek az aranylábak,
Ha nem emelkednek az árak,
Ilyenkor szúr a szíve, mája,
Jóságos ég, be ronda pálya.

Szemében csillognak a könnyek,
Fél, hogy a dolgok rendbe jönnek,
S miből fog akkor ő megélni?
De sajnos, ettől nem kell félni,
Míg rossz a slágerben a ritmus,
Amíg zötyög a mechanizmus,
Addig szükség van itt reája,
Jóságos ég, be ronda pálya.

Miklósi Ottó

EGY AMERIKAI CSALÁDAPA

(Bisdrup rajza)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MI VAN A HÍD ALATT?!

Kedvenc lapom, a Ludas Matyi 1965. október 21-i számában nehezményeztem, hogy a Margit-híd pesti feljárója alatti kocsiút egyik járdája nincs beaszfaltozva, miáltal az atomkorhoz méltatlan portenger fogadja az arra elhaladókat.

Lánglelkű felhívásomra 1965. november 19-én a Fővárosi Tanács Szervezési Osztályától megjött a boldogító igen. Tudniillik, hogy a cikkben megjelölt területet, amint az időjárás engedi, aszfaltburkolattal látják el.

A reményteljes választ nyugtázta a Ludas, és én a jól végzett munka tudatával hajtottam álomra kopaszodó fejem. Ám 1965. december 8-án mit tesz isten?! Nem fogják kitalálni. Levelet hoz a posta a XIII. kerületi Ta-

nács Építési Osztályától, amelyben közlik, hogy *„a kérés nem indokolt, mivel az említett járda, keskeny volta miatt, inkább csak kerékvetőnek szolgál, és az amúgy is gyér gyalogos forgalmat a másik, aszfaltburkolattal ellátott gyalogút hivatott lebonyolítani".*

A levéllel kapcsolatban a következő problémáim merültek fel:

1. Miért kerékvető az a járdarész, ahol rendszeresen jönnek-mennek a gyalogjárók?

2. A járókelők honnan sejtsék, hogy a forgalmat a másik oldal hivatott lebonyolítani, amikor ez a rész nincs lezárva?

3. Miért nem tudja a bal kéz, hogy mit csinál a jobb?

(d—th)

Nem öröm sem a sport, sem a gépkocsivezetés szempontjából, hogy a vívóbajnokok között egy ittasan gázoló is akadt. De sokkal derűlátóbban hangzana, ha ugyanezt a hírt úgy írnák meg, hogy az ittasan gázolók között egy vívóbajnok is akadt. Hadd legyenek büszkék az ittasan gázolók!

*

Heti nemzetközi álhírem:
Figúriát kizárták a Dél-amerikai Államok Szövetségéből. Nevezett államban már 30 éve nem volt államcsíny. A türelemnek is van határa.

f. l.

Unalmas téli este

Endrődi István rajza

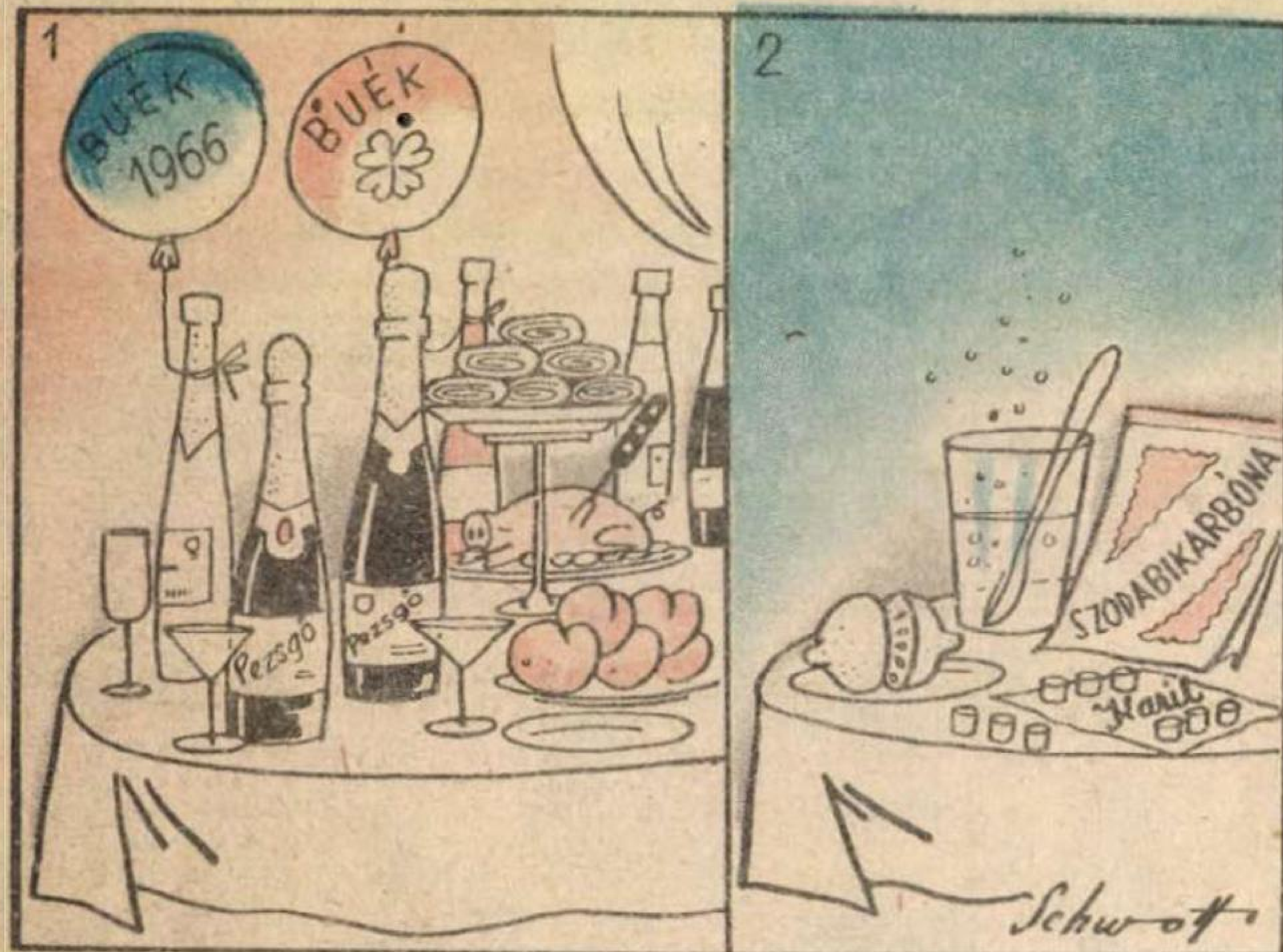

– De jó lett volna a kukoricát letörni, most morzsolhatnánk ...

Pozíció

Előkészületek

szilveszterre és az 1966. január 1-i ebédre

Vallásos nevelés

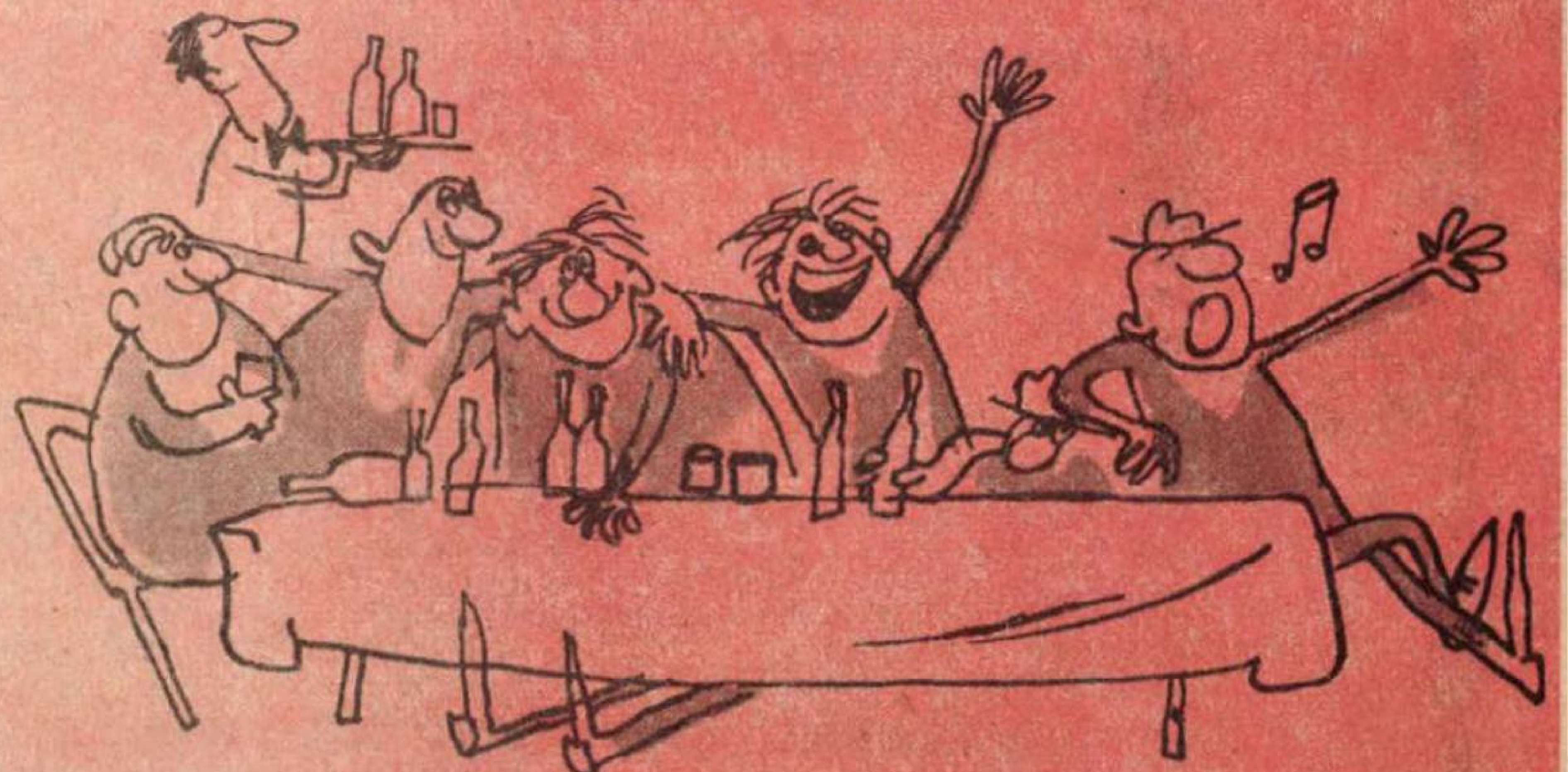
Megvan a magyar Pelé!

„Varga a mi titkos fegyverünk Angliára. A mi Pelénk, ha úgy tetszik." *(Baróti)*

– Siessünk, még nem elég fekete ...

Gavallér ember

– A gyomormosást pedig én fizetem!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 65.7837 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504